

- ⊕ *Art de carrer: La musicalitat, protagonista del MIM de Sueca*
- ⊕ *Festivals: Mercat de Música Viva de Vic*
- ⊕ *Exposicions: Andy Warhol al Caixaforum*

‘DESPLEGUEN EL 155
SENSE HAVER-LO DECRETAT;
PERÒ NOSALTRES A LA NOSTRA’

Mail Obert: Mercè Ibarz ‘El vot del no’ / **Anàlisi:** L'estat espanyol, com més va més sol en la premsa internacional
Crònica: ‘Sagarra, Roig, Oller i Juvé: quatre rutes literàries fixades per escrit’ / **Reportatge:** ‘Alcoi, la Manchester valenciana’

VILA
WEB

redacció@vilaweb.cat

VILAWEB ALS SEUS LECTORS, SOBRE LA VISITA DE LA GUÀRDIA CIVIL

Aquesta tarda, dos membres de la Guàrdia Civil han visitat la redacció de VilaWeb per lliurar al seu director una notificació relacionada amb el referèndum que es farà el primer d'octubre al Principat.

Vist que diversos mitjans se n'han fet ressò, VilaWeb aclareix als seus lectors que efectivament la visita ha tingut lloc i que VilaWeb continuarà defensant els principis bàsics que han mogut sempre la seva feina professional, el primer i més rellevant de tots, la llibertat d'expressió i el dret dels ciutadans d'estar informats.

Agraïm l'interès de tothom i expressem el nostre suport a les empreses i els companys que han rebut visites semblants. W

EL VOT DEL NO

MERCÈ IBARZ

Diputats contraris al referèndum durant el plenari d'aprovació de les lleis de desconnexió. ALBERT SALAMÉ

Algunes preguntes sobre la campanya del referèndum i la participació dels conciutadans contraris a la independència

Quan falten dues setmanes per a l'1 d'octubre, una pregunta: els conciutadans del no, què faran? S'abstindran, segons que podies copsar abans de l'estiu en diferents àmbits, i ja està?

O potser la pregunta és: la campanya del no, la fa l'estat i prou? Això és el que passa ara, en aquest inici de campanya: no hi ha campanya del no. Campanya com toca: amb els defensors del no exposant arguments, reunint els partidaris, expressant-se, debatent, insultant i tot, i sobretot proposant. Fent-se veure com a demòcrates. Apel·lant, com els partidaris del sí, a evitar al màxim l'abstenció, que és en veritat l'objectiu més important d'aquesta campanya.

Els mateixos partidaris del no, en rebutjar la nova legalitat catalana, diran que no poden fer campanya quan la convocatòria del referèndum ha estat il·legalitzada pel TC. Abans de la intervenció d'aquest òrgan singular dels últims anys de la democràcia espanyola, l'argument dels partidaris del no era el mateix, però, ara, l'abast de la (previsible, certa-

En aquest inici de campanya: no hi ha campanya del no.

Querelles contra alcaldes, tancament de la web del referèndum, pressions de tancament de diaris, prohibició d'informar...

ment) reacció repressiva de l'estat fa pensar tota una altra cosa respecte d'aquesta consideració sobre la legalitat, com bé hem sabut aquesta setmana de l'11 de setembre. No tot es pot fer. 'Que el referèndum sigui il·legal no significa que es pugui combatre jurídicament de qualsevol manera', diu Joaquim Bosch, de Jutges per a la Democràcia. Una de les anàlisis ajustades de les tantes que s'han fet des que la Guàrdia Civil va fer la seva performance a Valls és de la batllessa de Madrid, Manuela Carmena, advocada bona coneixedora del dret: 'El referèndum no és il·legal sinó que ha estat suspès.' A la capital de l'estat s'ha prohibit l'acte a favor del referèndum català (que igualment es farà demà diumenge en un altre local, no municipal, però amb el suport igualment de la batllessa) i s'ha prohibit per —textual— 'apologia d'un referèndum'!

Si fins ara els partidaris del no ho són perquè el referèndum no té les garanties d'un acord amb l'estat, ara potser hauran de considerar la suspensió de garanties col·lectives que està aplicant l'estat a través de la fiscalia. Parlo dels partidaris del no que són demòcrates i republicans. El recompte de censures i amenaces és atabalador i per als que hem viscut el franquisme, no cal ni dir-ho: querelles contra alcaldes, tancament de la web del referèndum, pressions de tancament de diaris, prohibició d'informar, interpretacions retorçades de les lleis, confusió i nul·la separació de poders, prohibició d'actes de suport al dret de decidir en diferents llocs espanyols. L'abstenció i prou dels contraris a la independència serà la seva resposta? En un referèndum també cal poder dir que no. En fi, són coses que preferiria no haver de recordar.

Hi ha un munt d'aspectes més que podem considerar, en aquests dies neguitosos i emocionants. Per exemple: què hi pinta Assange? Ens fa falta un Le Carré que ens ho expliqui, el tindrem? És una altra de les coses que giravolten entre les notícies que minut a minut es van produint: què haurà passat més quan es publiqui aquest article? Moltes, moltes coses per pair. Però no per això els partidaris del no s'ho poden tirar a l'esquena. L'1 d'octubre ens implica a tots. Perquè el 2 d'octubre haurà de ser de tothom, no?

El dia de l'aprovació de la llei del referèndum es va publicar immediatament un titular a la web de La Vanguardia (en espanyol): 'La llei s'aprova amb cap vot en contra'. Va durar no-res, el titular, el van canviar de seguida. Era encertat: només va haver-hi vots a favor i abstencions, cap en contra perquè els partits contraris havien abandonat l'hemicicle i no comptaven ni tan sols com a abstencionistes. Les qüestions legals tenen això: hi compta qui hi participa. Per això els partidaris del no han de votar l'1 d'octubre: per exercir el dret d'expressió política, que ningú no pot negar ni pot ser negat a ningú.

CARLES PUIGDEMONT

‘Despleguen el 155 sense haver-lo decretat; però nosaltres a la nostra’

Entrevista al President de la Generalitat

ALBERT SALAMÉ

VICENT PARTAL, ASSUMPCIÓ MARESMA,
JOSEP CASULLERAS I PERE CARDÚS

Falten tan sols quinze dies per a votar en un referèndum d'autodeterminació a Catalunya. Entrem al despatx del president Carles Puigdemont per entrevistar-lo enmig d'una pluja de notícies sobre les accions policiaques i judicials espanyo-

les que persegueixen urnes, batlles, butlletes i mitjans de comunicació. No sabem quantes coses més hauran fet quan hàgim acabat. Els fets es precipiten i desconnectar una hora fa vertigen. Puigdemont ens parla d'aquestes dues setmanes que ens separen d'un dia his-

tòric per als catalans. I ens parla també de les accions repressives d'aquests dies i valora fins on està disposat a arribar l'estat. Avisa que quedar-se al sofà de casa el dia 1 d'octubre implica afavorir Rajoy i la seva política. Li demanem també pels mecanismes que té per a

En quaranta-vuit hores s'han mogut coses que durant anys no s'havien mogut. I no crec que sigui casualitat.

La nostra responsabilitat és màxima per a garantir que el primer d'octubre es pugui votar. Som conscients d'això.

desconnectar, les lectures, els consells de la mare, els pensaments abans de dormir i de llevar-se... Mentre parlem, ens avisen que la Guàrdia Civil s'ha presentat a la redacció. Ho comentem breument. I el president, convidant a la normalitat i sense perdre el somriure, ens diu: 'Continuem.'

—El departament d'Estat, Juncker, i ara el document dels diputats danesos, que és molt contundent.

—En quaranta-vuit hores s'han mogut coses que durant anys no s'havien mogut. I no crec que sigui casualitat. Per descomptat, la carta dels diputats danesos és molt explícita, molt contundent, i crec que reflecteix amb claredat el pensament central d'Europa davant la situació a Catalunya i a Espanya, amb un llenguatge carregat de la legitimitat democràtica que envolta sempre els països nòrdics. Per què Rajoy rebutja fer política? Per què no escolta demandes? Per què no s'asseu a negociar? Això no vol dir res més que això, no prejutja res, ni n'hem de treure més conclusions. Però al final canvien coses.

—Vau ser a Dinamarca, justament, fa unes setmanes. Hi ha una feina prèvia, una tasca d'explicació.

—A nosaltres sempre se'ns ridiculitza molt dient-nos que no ens rep ningú, que no ens fan cas... I sempre diem que no demanem que ens rebí ningú. En segon lloc, no podem demanar que reconguin res perquè no sabem si el poble de Catalunya vol que Catalunya sigui un estat independent. Ho sabrem el dia 1 al vespre. En canvi, sí que fomentem el coneixement, perquè hi haurà un moment que, si els catalans decideixen esdevenir un estat independent, aleshores els països thirds hauran de prendre una posició, i aquesta posició volem que sigui com més documentada millor. Que no ho facin només amb els informes que envia la diplomàcia espanyola sinó també que tinguin l'oportunitat de contrastar la informació, que preguntin, que expressin dubtes... I això va molt bé. Allà on hem anat, i amb la gent que ha vingut a escoltar-nos, això

ha anat molt bé. A Dinamarca hi vaig ser fa poques setmanes, i va anar molt bé per aquest propòsit. Estic content que l'estratègia del govern de Catalunya d'estendre el coneixement faci l'efecte que volia que fes.

—Avui el govern espanyol ha anunciat un pas més en la intervenció financera, vol suplantat la Generalitat en la gestió de les finances. Com hi respondreu?

—Fa l'efecte que el govern espanyol gairebé desplega l'article 116 i el 155 sense haver-los de decretar. Busca efectes pràctics d'estat d'excepció, suspèn actes, requisa material informatiu, intimida mitjans de comunicació, crea un clima de persecució generalitzada de tots els batlles... Coses que serien pròpies d'un estat d'excepció, sense haver-lo decretat. I per altra banda, i això ho hem sabut oralment perquè jo no he rebut res, hi ha aquest intent d'intervenció en tota regla. Nosaltres hem de fer la nostra. Si l'estat espanyol continua pensant que la resposta al problema polític català no passa per allà on li diuen els diputats danesos que ha de passar, o per on li diem una majoria de forces polítiques a Catalunya, i pensa que incrementant la pressió judicial i la persecució pot contribuir a resoldre el problema, aleshores no hi ha la mínima possibilitat que puguem compartir el mateix terreny de joc.

—De capacitat real per a fer complir les amenaces, l'estat en té?

—L'estat espanyol fa molt temps que controla les finances de la Generalitat, per més que ara gesticuli més. Un dels problemes que tenim és que fa molt temps que estem controlats per aquesta manera d'entendre l'autogovern. Per tant, hem de veure quina practicitat té això.

—Ho enteneu com un pas previ a l'activació del 155?

—El govern espanyol té tots els mecanismes a l'abast. Ara modifica lleis per la lectura única o la via d'urgència, com la llei del Tribunal Constitucional, per donar-li unes atribucions que suposo que voldrà fer servir algun dia. I també

El referèndum no l'organitza la policia local ni els Mossos. El referèndum l'organitza el govern i el fa la gent. No crec que posin un policia darrere de cada votant

ALBERT SALAMÉ

hi ha el 155... Bé, nosaltres hem de fer la nostra. I cada dia que passa i que s'acosta el primer d'octubre és un dia que consolida la nostra posició. Qui mantingui la posició, en aquesta estratègia, és fonamental. Aquests últims divuit mesos, el que ens ha permès d'arribar fins aquí ha estat haver mantingut la posició.

—Us mostreu molt confiats que es podrà votar el dia 1. Tan blindada teniu la logística del referèndum?

—Nosaltres sabíem en quines condicions es podia arribar a desenvolupar un referèndum no acordat. I ja teníem pensat com havíem d'organitzar un referèndum en cas d'absència d'acord amb l'estat espanyol, cosa que hi afegia unes dificultats. I hem treballat aquesta hipòtesi. La nostra responsabilitat és màxima per a garantir que el primer d'octubre es pugui votar. Som conscients d'això.

—El fet que també s'hagi ordenat a policies locals que impedeixin el referèndum pot afegir problemes a l'hora d'organitzar-lo?

—Cadascú ha de fer la feina que ha de fer.

El govern ha d'organitzar el referèndum i tenir-ho tot a punt, conscient de les dificultats que intuïem. Que ningú no oblidí que el referèndum és conseqüència d'una voluntat popular i d'una extraordinària mobilització popular. Som un instrument necessari però no som la gènesi, ni de la reclamació ni de la resolució. És la gent qui valida un referèndum.

—El cap de la guàrdia urbana de Barcelona ha donat una instrucció concreta d'impedir el referèndum. El govern municipal hi hauria de fer alguna cosa?

—Si és això, la guàrdia urbana dona trasllat de l'ordre de la fiscalia. Però el referèndum no l'organitza la policia local ni els Mossos. El referèndum l'organitza el govern i el fa la gent. No crec que posin un policia darrere de cada votant.

—Els Mossos d'Esquadra actuaran d'acord amb la legalitat catalana?

—Crec que és bo insistir que els Mossos d'Esquadra, com les policies europees, tenen com a prioritat garantir un pilar central de la democràcia, que és la seguretat. I que ningú no pensi ni per

un minut que els Mossos deixaran de complir la seva obligació de vetllar per la seguretat dels ciutadans. No canviaran les prioritats i faran la feina en tot moment. I en un moment de nivell 4 sobre 5 d'alerta terrorista això no és cap broma. I els recursos s'han de prioritzar. En el compliment de totes les obligacions que han de complir els Mossos d'Esquadra. Però repeteixo: els Mossos no fan ni desfan referèndums.

—Però veurem mossos detenint guàrdies civils per garantir allò que diu la llei del referèndum?

—Ens hem de situar en la idea d'un referèndum fet amb la màxima normalitat possible. El debat ha de ser entre el sí i el no, i el vot en blanc també. Cal fer un debat polític i no pas sobre els procediments. La cosa que ens ha de preocupar és saber què cal votar. No ens hem de quedar atrapats en aquest debat sobre els mecanismes. Això no preocupa la gent que ha d'anar a votar. La gent no votarà per validar un procediment administratiu de contractació d'unes butlletes. Al final sembla que vagi d'això!

—Tot això que fa l'estat és per aconseguir una participació baixa i deslegitimar el referèndum?

—L'estat vol impedir el referèndum de totes totes. I tot allò que no sigui impedir el referèndum ho llegirà en clau de fracàs. Hem de ser conscients que el govern espanyol ho farà tot per evitar-lo i nosaltres ho farem tot per fer-lo possible. Ja veurem quina situació es dibuixa quan es tanquin els col·legis electorals i veiem el resultat. La nostra prioritat i la nostra obsessió és la màxima normalitat el dia 1. Arribar-hi amb la màxima normalitat i amb la màxima mobilització.

—Quines coses s'han de tenir clares el diumenge 1 d'octubre al matí quan se surti de casa?

—D'entrada, la convicció que a les teves mans tens una capacitat de canviar coses com no l'has tinguda mai. I la generació com la meua, que no va tenir l'ocasió de votar la constitució ni el primer estatut, tindrà a les mans aquest poder. Per a definir un model d'estat. Per a definir un model de país. Ser conscient d'això dona un gran protagonisme i un gran poder al ciutadà. És l'hora dels ciutadans. El dia 1 haurà arribat l'hora dels ciutadans. Crec que la política haurà fet tot allò que haurà pogut i més, però aquell dia no podrà decidir el resultat del referèndum. Seran els ciutadans els qui ho podran fer. Quan agafin aquest testimoni, que siguin conscients d'aquest poder immens que tindran a les mans. El seu poder canvia les coses. Tindran aquesta capacitat real.

—L'Onze de Setembre, amb els carrers plens, vau notar l'apoderament de la gent? I quan aneu als llocs, el noteu?

—Sí. Es nota a Valls, quan reacciona la gent. Es nota aquests dies quan hi ha inspeccions d'impremtes. Es nota quan vam obrir la campanya a Tarragona. Es nota quan vas pel país. I notes que la gent és conscient que això que fem els apel·la a ells. Això no és una cosa de quatre polítics i de les institucions. Es nota que passa una cosa molt transcendent i que la gent hi té el paper protagonista. Que tots plegats ens compliquem la vida —batlles,

ALBERT SALAMÉ

parlamentaris, consellers— perquè ens hem compromès a fer una cosa que la ciutadania espera dels seus dirigents. I la gent retorna aquesta confiança. I la tornarà amb escreix el dia 1.

—Us esperàveu aquesta actitud reactiva del govern espanyol i aquest anar a remolc?

—Fa molt de temps que sorprèn la incapacitat de fer política d'alguns. La dimissió de la política que ha fet el govern del PP i el sistema polític espanyol en general. Han fet de tot: utilitzar els jutges, els fiscals, els tribunals, les clavegueres de l'estat, els empresaris, els mitjans de comunicació... Ho han fet tot excepte una cosa, que és la que els toca: fer política. No han fet cap esforç polític, que és el que tocaria fer al sistema polític espanyol. I això tant serveix per al PP com per al Partit Socialista. Han estat uns mandrosos polítics tots aquests quaranta anys. No ha existit una sola proposta espanyola per a Catalunya. Sempre han viscut de les rendes de les propostes catalanes per a Espanya. Sempre. Han viscut còmodament. I potser aquest ha estat un dels errors que ha fet el catalanisme. Si examinem aquests quaranta anys, i especialment els últims, i mirem quines propostes s'han fet des d'Espanya quan hi ha hagut una situació

de màxima discrepància, no en trobem cap. I quan els diem que el referèndum pot ajudar a resoldre les discrepàncies i demanem quina proposta fan ells, són incapaços de declinar-ne cap. En el millor dels casos diuen allò de l'Espanya federal o l'Espanya plurinacional. Però els qui diuen això, quan han governat, no han federat mai res ni han plurinacionalitzat mai res. Quina credibilitat tenen? Cap ni una. És clar que sorprèn la inacció i la incapacitat de l'estat espanyol per a fer política.

—Una part destacada de la premsa de Madrid té una mirada com més va més crítica de l'actuació de Rajoy. Penseu que el PP arribarà sencer a l'1 d'octubre?

—No ho sé. I la veritat és que m'importa relativament poc. Si hem decidit d'emancipar-nos, allò que decideixi el sistema polític espanyol l'endemà del dia 1, si ha guanyat la independència, no és de la nostra incumbència. A més, no hi veig tanta discrepància. Més aviat veig que la premsa espanyola és força monolítica. Tanca files entorn del govern. I no només la premsa. També el PSOE. Per no parlar de Ciutadans, que n'és l'apèndix o la marca blanca. Han tancat files entorn de Rajoy de manera acrítica. Jo veig que si el referèndum no anés bé perquè la

gent no hi participés prou, el resultat seria la consolidació del senyor Rajoy. I de l'Espanya que representa el PP. A Catalunya, no es pot entendre que una actitud passiva pugui acabar reforçant el senyor Rajoy.

—Què ha de passar perquè el referèndum no vagi bé?

—Nosaltres no hem fixat cap percentatge de participació. Però és evident que una participació del 5% o del 10% no ens ajudaria. Però si realment aconseguim de fer el referèndum i superem les expectatives que hi tenim posades, no tenim cap temor. Si no va bé, haurà estat per un cataclisme que no tenim pas previst. Quedar-se a casa al sofà consolida Rajoy i totes les polítiques que han portat a la situació actual. Parlava d'això quan he parlat de no anar bé. Les conseqüències de quedar-se a casa les monetitza l'Espanya de Rajoy.

—És un 'si tu no hi vas, ells es queden'.

—Efectivament. És exactament així.

—Si tornéssim deu anys enrere, us hauríeu imaginat que Miquel Iceta o Joan Coscubiela serien a la trinxera oposada?

—És una pregunta difícil de respondre perquè fa deu anys segurament cap de nosaltres no s'hauria imaginat que arribaríem al punt on som ara. I si ells s'ho haguessin imaginat, potser algunes de les coses que van dir aleshores i que són contradictòries amb les que fan ara no les haurien dites. Però cadascú ha de fer allò que cregui millor. I haurà d'explicar amb el temps a venir la seva actitud davant d'un tombant de la història de Catalunya. Vull ser molt respectuós amb les decisions de cadascú. Espero que ells també ho siguin amb les que prengui jo. Tothom haurà d'explicar les seves decisions. I ho haurà de fer durant molt de temps. Molt de temps.

—Havíeu dit que l'única situació que justificaria desconvocar el referèndum seria que hi hagués un risc per a la integritat física de les persones. Què enteneu per integritat física de les persones?

—No hem de donar cap concessió a l'estratègia de la por ni a les dinàmiques que cerquen escampar la por. És aquí on ens vol arrossegar el govern espanyol. De cap manera. L'única possibilitat per a alterar el referèndum de l'1 d'octubre és que el govern espanyol acceptés de seure en una taula a negociar com podem fer un referèndum acordat i s'hi comprometés. Sempre ho hem dit i ho reiterem. Això passarà? No. Totes les peticions que li hem fet en aquest sentit han estat menyspreades. I això no canviarà, malauradament. El millor per tothom seria un acord per a fer aquest referèndum. Això és clar. Però no passarà. La gent ha demostrat que, encara que la por faci respecte, la resposta és l'esperança, el coratge i l'alegria.

—La carta enviada a Mariano Rajoy, què té de sincera i què té de tàctica?

—Sincera, tota. Està per escrit. Vull dir amb èmfasi que recull amb paper el que jo he anat reiterant públicament a tot arreu sobre com hauria de reaccionar el govern espanyol. És una invitació que hem fet moltes vegades i que la reiterem ara per escrit a vuit mans. Sinceritat, tota. És un moment per a fer-ho? Sí. Ja som al final. Però el govern ha d'entendre que li demanem una cosa que ja li demana molta més gent arreu del món. Cada vegada més gent. El govern espanyol té una oportunitat de fer política. Per nosaltres no quedarà.

—Aquesta carta també va adreçada a Felipe VI. Com valoreu la seva actuació fins ara?

—Si realment volgués ser el rei de tots els ciutadans de l'estat espanyol, també ho hauria de ser dels dos milions, com a mínim, que vam votar independència el 27-S. En les seves accions, el rei espanyol hauria de tenir en compte que hi ha un país amb gent que pensa d'una manera determinada i que la política encara no hi ha donat resposta. N'ha de ser co-neixedor. I ell decidirà quin rol vol tenir en aquest moment històric. Per això li fem arribar la carta. No l'hem adreçada a ell. Li hem enviat una còpia.

L'estat vol impedir el referèndum de totes totes. I tot allò que no sigui impedir el referèndum ho llogirà en clau de fracàs.

Nosaltres no hem fixat cap percentatge de participació. Però és evident que una participació del 5% o del 10% no ens ajudaria.

—La carta també va signada per la batllessa de Barcelona. De què és fruit el gir d'aquests últims dies d'Ada Colau?

—Si he de dir la veritat, sempre he vist i llegit que la batllessa Colau sempre ha estat al costat del dret de decidir. Una altra cosa és que unes decisions o unes declaracions hagin anat més en un sentit o en un altre. No hi veig un canvi de posició. L'espai que ella representa a Barcelona és un espai on molta gent vol votar. I ella n'és conscient. Hem trobat la fórmula per a poder vehicular el seu compromís democràtic amb la petició de preservar la institució i els treballadors públics. Hem arribat a una entesa molt positiva que farà que es pugui votar amb normalitat a Barcelona.

—L'estat fa aquesta batalla a l'antiga. Abans perseguia ciclostils i ara regiren imprentes. Trobeu que l'independència els desborda a les xarxes i amb una nova manera d'entendre l'actuació pública?

—La nostra força és la gent, que té unes eines de poder a les mans, i l'estat espanyol encara actua amb lògica del segle XX i amb mentalitat del segle XIX. No

No han fet cap esforç polític, que és el que tocaria fer al sistema polític espanyol.

s'adona que hi ha una transformació molt profunda de les societats, que vol dir dels països. Els països ja no tindran mai més una única manera de pensar, una única llengua... Els països seran diversos i canviants. Aniran movent-se al compàs dels canvis tecnològics, que ara ja són fundacionals de la civilització. Per tant, la gent que incorpora tots aquests canvis tecnològics a la seva vida, no entén que pugui relacionar-se amb tot el món i interactuar amb tot però que no pugui decidir sobre allò que afecta el seu país. La gent no ho entén, això. Els vells estats nació que no entenen aquesta transformació se situen a prop del col·lapse. Les

seves bases fundacionals trontollen. Per exemple, no entenen que quan volen tancar una web no poden fer-ho perquè hi ha espais on els seus braços no arriben.

— **La batalla es juga en aquest camp?**

— També. Es juga en el camp de la comunicació, el relat, la tecnologia, les xarxes socials... Som conscients que l'estat espanyol és molt potent, té molta força i sembla no tenir límits. No ho menys-tenim. Però nosaltres també tenim una fortalesa. Diverses. La gent. És molt important. I tenim l'agilitat de voler fer un país modern sobre bases noves. No volem replicar els vells països. Per fer el mateix amb un altre nom, ja no ens hi posaríem. I aquí tenim molta més agilitat. Ser petit o gran pot representar el revés d'allò que representava els segles XIX i XX. Ser gran avui fa més difícil reaccionar al ritme que imprimeixen els canvis. Els canvis són molt ràpids. No és casualitat que els estats petits liderin els rànquings de benestar i progrés del món.

— **Ser periodista us serveix en aquesta situació?**

— Sí. Ser periodista em serveix de molt. M'ha servit tota la vida. I en el moment que la comunicació juga un paper tan important, tenir una visió periodística ajuda.

— **Què en penseu, de la línia que segueixen els mitjans de Madrid?**

— Em preocupa la pèrdua d'independència i pluralitat informativa del sistema de comunicació espanyol. Però hi ha una bombolla mediàtica a Espanya de la qual no s'escapa res i en què no entra res que no s'inscrigui en un determinat pensament. Això és preocupant per la democràcia. I això deu explicar en certa manera la crisi del sector. I sóc pessimista. Com que la gent s'informa també per altres canals, per més que es vulgui mantenir un sistema mediàtic de pensament únic, la societat que s'hi relaciona no necessàriament acompanya aquest pensament únic. Aquí és on fallen moltes de les previsions. Hem vist mitjans de comunicació fent campanya descarada per determinats candidats que després han tingut un fracàs rotund.

Nosaltres no hem fixat cap percentatge de participació. Però és evident que una participació del 5% o del 10% no ens ajudaria.

La nostra força és la gent, que té unes eines de poder a les mans, i l'estat espanyol encara actua amb lògica del segle XX i amb mentalitat del segle XIX.

—Un dels missatges d'aquesta premsa és que l'economia s'enfonsa. Al govern què li arriba?

—Ens arriben dos missatges. El dels empresaris que treballen aquí i volen invertir. Aquest és de confiança plena amb Catalunya. L'altre missatge és el de les dades. És incontestable. Jo no seré tan agosarat de treure conclusions de causa i efecte entre procés d'independència i inversió estrangera directa, exportacions i creixement de l'economia. Però si les hagués de fer, ens portarien a la conclusió contrària del que diuen. Quan no hi havia procés exportàvem menys i rebíem menys inversió directa que ara. Això vol dir que el procés estimula les inversions? Això és delirant, de la mateixa manera que és delirant dir el contrari. Com va dir el responsable de Ryanair, els negocis són negocis. I les empreses que volen fer negoci el fan en qualsevol situació. Ja ho han demostrat. Les empreses s'adapten a les noves situacions, els agradin o no.

—En tot cas, els negocis s'allunyen de la inestabilitat. Això pot ser un handicap per a l'endemà de l'1 d'octubre?

—És important que tots tinguem clar que és bo per a tots –i quan dic tots vull dir Unió Europea, estat Espanyol i Catalunya– que, si el resultat del referèndum és un sí, l'endemà ens assegurem per començar a implementar la transició. En aquest sentit, nosaltres podem donar la tranquil·litat que el govern mantindrà el seu compromís amb la seguretat jurídica. Som un govern fort que continuarà governant i que té la confiança de la gent i del parlament. Nosaltres farem tots els esforços per a contribuir a la màxima normalitat i estabilitat.

—Les declaracions d'ahir del president Junker us van sorprendre? Indiquen algun canvi? És un avís al govern espanyol?

—Una cosa és la capa pública que la Unió Europea ha expressat i l'altra és la capa real, la realpolitik. És cert que a Europa hi ha inquietud i preocupació per com el govern espanyol no atén una

qüestió que pot arribar a ser un problema europeu. Les paraules de Junker no són un error, ni s'ha equivocat. Ha dit el que volgut dir i ha enviat un missatge determinat. No em sorprèn ni una cosa ni l'altra, entenc que hi ha un interès dels estats de protegir-se els uns als altres, però també hi ha un interès general perquè els problemes polítics de gran transcendència, com aquest, es puguin resoldre a la manera europea, que és abordar-los. El Brexit no agrada gens, però si han de relacionar-se amb aquesta realitat, l'han d'afrontar de la manera més pragmàtica. Si les coses passen, no pots negar la realitat. Si hi ha la independència de Catalunya, el realisme polític s'haurà d'imposar.

—La premsa internacional també ha canviat la visió? L'editorial de Le Monde o altres articles semblen indicar-ho.

—A mesura que s'ha incrementat el coneixement de què passava a Catalunya, els mitjans de comunicació s'han allunyat de les visions simplistes i propagandístiques de la diplomàcia espanyola. Han vist que tot era molt més complex. Que valia la pena fer dos o tres clics més i no creure d'entrada cap versió. Ni la nostra ni la seva. Els periodistes dediquen molts esforços a saber i a contrastar. I ara, quan et reuneixes amb un grup de periodistes estrangers, el nivell de preguntes i coneixements que tenen no té res a veure amb el de fa cinc anys. Saben de què parlen, han llegit. Hi ha un interès i això facilita el rigor i no a la pinzellada gruixuda. Descobreixen que la realitat no és com els la pintaven i això fa que creixi l'interès per explicar bé les coses. Quan s'expliquen bé i amb normalitat, la posició que defensem s'entén una mica més, fet que no vol dir que la compateixin.

—Us arriba el suport de la gent de la resta dels Països Catalans?

—El notem i és molt encoratjador veure com hi ha molta més solidaritat de la que es publica. Molta més comprensió i acompanyament. És molt esperançador.

—Sentiu cada vegada més pressió per continuar un temps més?

—Afortunadament és un tema que està resolt. Per sort, la gent està fixada amb l'1 d'octubre.

—Segur que us ho diuen.

—La gent ara pregunta: ens en sortirem?, podrem votar?

—Si guanya el sí, què fareu el matí del dia 2 d'octubre?

—Evidentment, convocar el govern. Analitzar la situació i prendre les decisions que es desprendran del nostre compromís d'implementar els resultats.

—Abans que passi, expliqueu-nos què feu per desconnectar?

—Costa molt desconnectar. No desconnecto al llarg del dia, només a la nit, quan em poso uns podcasts, que no tenen res a veure amb els temes que tractem.

—No van d'urnes, ni de paperetes...

—No, no.

—Què penseu abans d'anar a dormir?

—Que pugui adormir-me ràpid. A quina hora he de posar el despertador per a l'endemà i quina cosa he de fer primer i ja està.

—I quan us desperteu?

—Si m'he despertat abans que soni el despertador, no tinc un pensament gaire agradable. Normalment em desperto al primer clic. Em poso de peus a terra i en marxa. Vaig per feina. No m'entretinc gaire. No m'agrada entretenir-me gaire.

—Sempre heu estat així o cada vegada sou més pragmàtic?

—Sempre, és una qüestió de caràcter. Tinc el meu protocol de despertar-me. El cafè, dutxar-me i anar a la idea. Procurar passar poc temps ocios a casa.

—Què us diu la vostra mare?

—Parlem poc, perquè com sabeu viu a Amer, però tota la família fa el que pot per encoratjar i expressar el seu afecte.

—No diu 'vigila'?

—Totes les mares del món diuen 'vigila'. No en conec cap que no ho digui.

—I a les filles, com els expliqueu tot això que viviu?

—Amb les filles, normalitat plena i absoluta. En parlem poc. Parlem de l'escola, que ara ha començat, i de les seves coses.

—Se us veu content i no feu gaire cara de cansat. Alguna recepta màgica?

—Sóc conscient que no es pot afrontar aquesta etapa com a president de la Generalitat amb l'ànim per terra. O estàs tranquil i convençut del que fas o no t'hi poses. Si fas tot el que pots d'allò que creus que has de fer, això ajuda a estar més serè, més content.

—Teniu temps de llegir alguna cosa?

—Miro de llegir llibrets fàcils que es puguin llegir al cotxe. A la Setmana del Llibre en Català em van regalar el que va escriure Quint Ciceró, Manual de campanya electoral. El lleigeixo ara i és interessant. A vegades, als municipis em regalen opuscles i llibres sobre història local. Les èpoques de llegir pausadament hauran d'esperar que acabi la feina. ■

L'estat espanyol, com més va més sol en la premsa internacional

L'Aravot Gran part del reconeixement català es trobarà en l'opinió pública que es formi i sobre quins valors i què vol representar Catalunya al món

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Quan va començar l'any, la revista TIME va incloure el referèndum a la llista de successos clau d'enguany i el Deutsche Bank el va situar entre els trenta temes que els inversors havien de tenir en compte. En els darrers mesos el procés català ha anat guanyant pes en la premsa internacional fins a situar-se en el centre del debat pocs dies abans del referèndum de l'1-O.

Els primers mesos van estar marcats per les conferències de Puigdemont, Junqueras i Romeva a Brussel·les i a Madrid, però sobretot pel judici del 9-N contra l'ex-president Artur Mas i les ex-conselleres Joana Ortega i Irene Rigau, que van ser acompanyats per quaranta mil persones. Una trentena de corresponents del New York Times, The Washington Post, BCC, The Guardian, Le Monde i d'agències com Reuters, France Presse o Associated Press se'n van fer ressò des del mateix escenari.

Quatre dies abans d'aquest esdeveniment, la presidenta del parlament, Carme Forcadell, es va reunir amb trenta corresponents, cosa que va ser clau per explicar

El Financial Times parla sobre la Diada. TFT

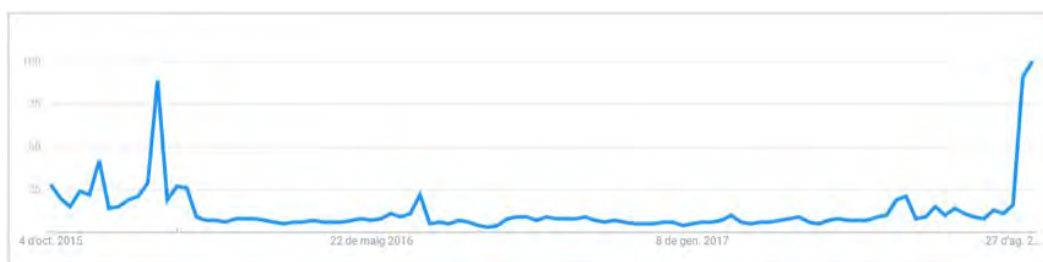

Els primers mesos van estar marcats per les conferències de Puigdemont, Junqueras i Romeva

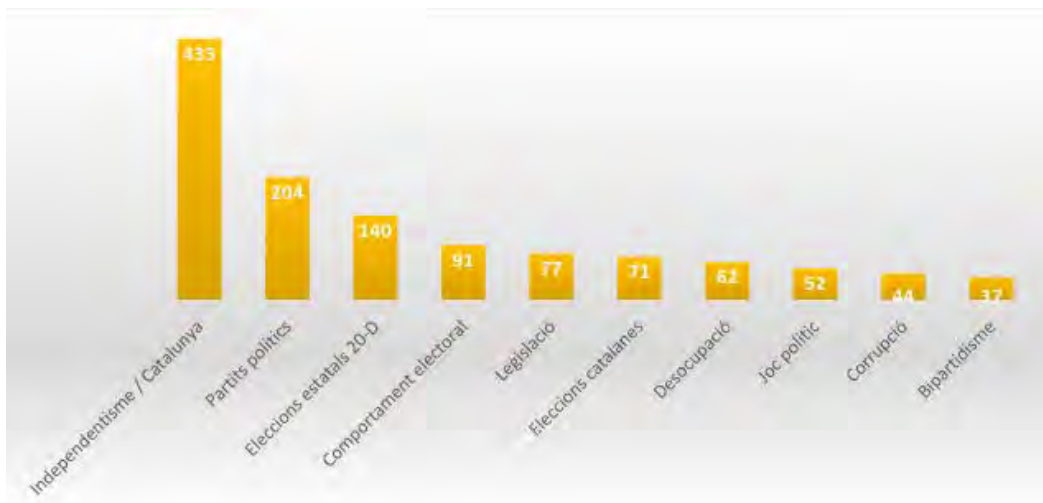
la informació des del punt de vista independentista, ja que la majoria d'aquests estan establerts a Madrid i tenen com a capçalera els mitjans de la capital, principalment El Mundo i El País.

L'anunci de la data i pregunta també va tenir un ample ressò internacional, així com l'entrevista a la CNN o amb cinc dels principals mitjans simultàniament (Financial Times, Le Monde, Corriere della Sera, Süd-

deutsche Zeitung' i e Diário de Notícias portuguès), que va causar una polèmica entre els mitjans i Ciutadans, atès que aquests van acusar la Generalitat d'haver pagat per l'entrevista. Es va acusar els mitjans d'haver acceptat diners de polítics, fet que posava en dubte la seva objectivitat i que va ser negat pels mateixos corresponents i pel president del Cercle de Corresponents Estrangers de l'estat espanyol. Per una al-

TENDÈNCIA POLÍTICA DE CATALUNYA EN GOOGLE TRENDS.

FONT: SERVEI D'INFORMACIÓ I DOCUMENTACIÓ DEL RIE.

tra banda, el corresposnal a Brussel·les del diari Libération va denunciar que havia rebut pressions de Madrid per haver acceptat de presentar un acte amb l'ex-president Mas en aquella ciutat.

Els mitjans internacionals s'involucren

El mes de juny, el New York Times i l'Irish Times es van posicionar a favor del referèndum i Le Monde va demanar a Rajoy que permetés l'1-O. Els dos diaris se sumen a les editorials que van manifestar la voluntat de permetre la votació abans que Bloomberg i The Economist. També cal afegir-hi mitjans de prestigi com el Financial Times, Der

Spiegel o Süddeutsche Zeitung, que recentment han criticat l'estratègia del govern espanyol d'utilitzar la justícia i no donar solucions polítiques.

També s'han manifestat a favor de l'1-O cinc premis Nobel de la Pau, el fundador de WikiLeaks, Julian Assange i l'ex-ministre grec Giannis Varoufakis. Fins enguany, la premsa havia mantingut una posició neutral, informant més dels successos que prenent-hi part, però a mesura que s'ha anat acostat el referèndum i han vist que era inevitable abordar les reivindicacions, els mitjans han demanat una solució.

El diari econòmic Expansión va assenyalar que la convocatòria del referèndum havia convertit Catalunya en el principal tema de l'agenda política dels analistes i inversors de la City de Londres, per davant del Brexit i de les reformes de Macron. El banc JP Morgan aconsella de vendre bons espanyols, ja que la situació 'posa a prova els límits de l'ordre polític i legal a Espanya', mentre Goldman Sachs assegura que hi haurà referèndum l'1-O tot i que l'estat espanyol s'hi hagi oposat.

En el procés català hi ha hagut dos esdeveniments que han posat el focus internacional sobre el país: la campanya

i les eleccions al Parlament de Catalunya del 2015, que van donar una majoria absoluta independentista, i el 9-N del 2014, en què 800 periodistes de 240 mitjans van seguir el procés participatiu. El següent ja és el moment actual. Tot i que ha tingut un seguiment intermitent per la llargada del procés i els pocs canvis radicals en el marc de relació, la convocatòria del referèndum ha centrat els mitjans de tot el món en Catalunya.

Encara no hi hagut cap votació i ja és el moment més seguit des de les eleccions del 27-S. Cal afegir que, a diferència del 9-N, el resultat de l'1-O es considerarà vinculant. Tenint en compte això i que els mitjans s'han posicionat a favor d'una solució i han criticat la repressió desmesurada de l'estat espanyol, és d'esperar que hi hagi un seguiment sense precedents a Catalunya.

Forta presència en els mitjans internacionals

El Real Instituto Elcano, considerat el think tank més important de l'estat espanyol, va publicar fa poc una investigació sobre la presència d'Espanya en la premsa internacional durant el 2016 (i, anteriorment, del 2015) i la imatge que va projectar en els mitjans internacionals més influents.

L'estudi analitza 127 articles dels disset diaris més prestigiosos (Le Monde, Financial Times, The times, Wall Street Journal...) i mostra que el procés independentista és el segon tema polític més tractat del 2016 i el més mediàtic del segon semestre del 2015.

Si observem les dades del

segon semestre del 2015, en què el sobiranisme català tenia més presència per la campanya i les eleccions del 27-S i la formació d'un govern independentista, veurem que aquest va ser el tema central, amb molta diferència, de la premsa internacional sobre política a l'estat.

En aquest període, l'independentisme català apareix en 435 articles dels 1.416 analitzats (un 31%), als quals cal sumar-hi 71, que poden estar solapats, sobre les eleccions catalanes. El mateix estudi mostra que la paraula 'independència' apareix fins a 1.956 vegades, només superada per 'Rajoy', 'espanyol', 'Madrid' i 'partit'; també cal afegir-hi el mot 'català' (1.856) i 'Catalunya' (1.395). Per tant, pels mitjans inter-

nacionals, el sobiranisme és el gran tema a l'estat espanyol.

L'any 2016 va estar marcat pel bloqueig institucional. Una crisi d'inoperància que no s'havia vist des de la transició. Va ser necessari repetir les eleccions per manca d'acord i no va ser fins que es va apartar Sánchez a dins del PSOE que va ser possible de resoldre la situació. En canvi, pel sobiranisme va ser un any sense cap gran esdeveniment mediàtic internacionalment, de transició, amb la investidura de Puigdemont i els enfrontaments entre JxSí i la CUP pel pressupost i la moció de censura com a fet principals. Per tant, un any de transició cap al 2017, en què ni tan sols l'Onze de Setembre no va tenir una reivindicació clara.

Tot i això, durant aquest any marcat pel bloqueig de la política espanyola, 194 articles dels 1.127 analitzats de la premsa internacional de referència (un 17%) tractaven la situació catalana, només per darrere del bloqueig parlamentari (18%), la corrupció (14%) i el govern espanyol (13%).

El cas català, en el centre de la informació

Respecte del procés català, l'estudi considera que la premsa és majoritàriament neutral, que informa dels successos més que no pas prendre'n part, i situa el cas català com un dels principals desafiaments als quals ha de fer front l'executiu de Rajoy.

Sobre temes de l'estat espanyol, segons l'informe, els mitjans mostren una imatge

negativa de la classe política espanyola, a la qual responsabilitzen del bloqueig polític per ser incapaç d'arribar a acords en qüestions fonamentals, i culpen els polítics de la situació per incompetència dels líders. El partit més tractat és el PSOE, principalment per la crisi interna, la qual vinculen a la crisi de la socialdemocràcia europea.

També té una força presència, segons les dades, la corrupció de la classe política i d'empresaris relacionats, encara que no mostren els ciutadans com a corruptes, sinó cansats per la situació, i en culpen els polítics. Assenyalen l'estructura oligàrquica del sistema polític, basat en la lleialtat personal, professionalitzat i partidista; cosa que com-

sign in become a supporter | subscribe search

jobs dating more ▾ International edition ▾

theguardian

UK world sport football opinion culture business lifestyle fashion environment tech travel

≡ browse all sections

> world > europe US americas asia australia africa middle east cities development

Catalonia

Catalonia to hold independence vote despite anger in Madrid

Regional parliament passes referendum law as Spain's national government calls move 'constitutional atrocity'

Article del The Guardian sobre el referèndum titulat 'Catalunya votarà sobre la independència malgrat la ira de Madrid'

THE GUARDIAN

ones in Madrid

awajones

day 6 September 2017 22:02 BST

L'any 2016 va estar marcat pel bloqueig institucional. Una crisi d'inoperància que no s'havia vist des de la transició

Gran part del reconeixement català es trobarà en l'opinió pública que es formi

porta un fort descreditat de la política estatal.

Un altre estudi, també publicat recentment i coordinat per Carles Porta, Marcel Mauri i Cristina Perales, tracta la presència i el relat del procés català a la premsa internacional en el període 2010-2015. Havent analitzat 300 peces de setze mitjans de vuit països, mostra que la majoria de mitjans anglosaxons posen l'accent en el fet que votar és legítim, tot i que tenint en compte la posició espanyola, que ho considera il·legal, demanen un acord entre els dos governs.

En canvi, els alemanys ho centren en l'aspecte econòmic i ho situen com un possible problema, tot i que aquest 2017 els principals diaris (Der Spiegel i Süddeutsche Zeitung, per exemple) han criticat l'estratègia de Rajoy. Els mitjans que més peces han fet entre 2010 i 2015 han estat el Corriere della Sera, amb 34 peces sobre el procés català, seguit per Le Figaro i The Guardian, amb 33.

La internacionalització, clau en l'estratègia catalana

Una enquesta recent mostra que el procés independentista era conegut arreu d'Europa, ja que entre el 62% i el 87% dels ciutadans dels països entrevistats sabien la situació política en què es trobava Catalunya. Un èxit d'internacionalització.

El Consell Assessor per a la Transició Nacional recollia en un informe les recomanacions de les línies mestres de la interacció de Catalunya amb l'exterior i, per tant, més enllà del missatge que es dona a la resta d'acords polítics, és important quin missatge es vol mostrar a la premsa internacional.

En primer terme, una justificació exigent de l'autodeterminació, amb tres tipus d'argumentació basats en els principis democràtics, l'autodeterminació nacional i el fet que és l'últim recurs davant la manca de solució que tenen les aspiracions d'autogovern de Catalunya dins del marc espanyol, subratllant en tot

moment la dimensió pacífica i democràtica.

Cal un discurs sobre el rol que Catalunya ha de tenir al món i què pot aportar-hi, així com la vocació europeista, per la seva obertura econòmica i la seva mida, li interessa un espai europeu fort tant pels ciutadans com per les empreses, així com una Europa quasi federal que assegurí la creació d'un espai econòmic competitiu i defensí la democràcia de qualitat a tot el continent. També pot ser un actor clau en la Mediterrània, on pot ajudar a reduir la inestabilitat (migratòria, energètica, cultural i comercial).

Per una altra banda, recomana de renunciar a qualsevol referència a l'Europa dels pobles. Ho argumenta en el fet que el corredor bàltic i la part central de l'Europa de l'est poden ser els més oberts a reconèixer un nou estat, ja que han estat marcats per ocupacions i la reafirmació nacional. Però les principals dificultats per al reconeixement serien que es posés en perill l'exis-

tència de la Unió Europea o el fet que hi hagi importants minories nacionals. No en volen cap precedent i consideren necessari evitar estratègicament un discurs sobre l'Europa dels pobles.

Tampoc cal amagar que el procés pot desestabilitzar l'estat i Europa, però és necessari remarcar que aquesta inestabilitat és causada pel rebuig del govern espanyol a negociar un acord, i aconsella d'implicar la Unió Europea una vegada comenci la secessió, i posa com a exemple la partició de Txecoslovàquia. A la vegada, cal oferir a l'estat un marc institucional que permeti de mantenir una cooperació estable i constructiva, amb la possibilitat d'un període de transició en què Catalunya vagi reduint les seves aportacions econòmiques gradualment.

Gran part del reconeixement català es trobarà en l'opinió pública que es formi i sobre quins valors i què vol representar Catalunya al món. 📺

Maria Nunes en una de les rutes fetes l'hivern passat. S.B.

Sagarra, Roig, Oller i Juvé: quatre rutes literàries fixades per escrit

SEBASTIÀ BENNASAR

Maria Nunes publica amb Meteora els itineraris dedicats als quatre autors que tothom podrà descobrir individualment

Des de fa deu anys, la ciutat de Barcelona –i per extensió, tot el país– viu una autèntica fal·lera per les rutes de tota mena que permeten descobrir-la, a peu, d'una manera diferent. Les literàries han ocupat una bona part d'aquesta nova programació cultural i centres cívics, editorials i institucions han anat organitzant les seves. Una de les persones que més n'ha fet, i millor, de literàries, és Ma-

ria Nunes. Aquesta filòloga, que té mèrits literaris com la fixació del text de *Vida privada* de Sagarra, és especialista en el disseny i guiatge de rutes literàries d'obres i autors catalans. Ara ha publicat amb Meteora un volum que aplega quatre d'aquestes rutes: la de Teresa Juvé, la de Narcís Oller, la de Josep Maria de Sagarra i la de Montserrat Roig.

La idea va ser el fruit de moltes simbiosis. L'editora Maria Dolors Sàrries explica

que 'amb la Maria havia fet altres rutes i sempre havia après molt. Normalment les fa per a la Institució de les Lletres Catalanes o per al Casal Gollerichs i això em va motivar a demanar-li que preparés, per a nosaltres, la de Teresa Juvé i el seu llibre *La Trampa*, i a partir d'aquí vàrem veure que potser seria bo fer un llibre que permetés de fer aquestes rutes sense guia, portant el llibre en una bossa de mà o en una motxilla'.

I dit i fet, es varen posar mans a l'obra i es varen trobar amb un segon repte, el de fer un llibre amb unes il·lustracions suficientment originals.

Per això varen contactar amb en Josep Maria Farré, un dibuixant urbà que pertany al grup de Girona i que és amic de l'editorial, i li varen encarregar d'il·lustrar el llibre i de preparar conjuntament amb l'editor Jordi Fernando la cartografia que acompanya el volum. Mig any després d'ajuntar totes les sinergies, el llibre, finalment, és a les mans del lector i s'estrena en aquesta Setmana del Llibre en Català.

I què dimonis hi fan, uns autors tan diferents en un sol volum? Doncs tot té un motiu. Maria Nunes ens l'explica: 'el que jo volia era que hi hagués una coherència i una

La Casa Batlló, J.M.F.

Montserrat Roig tanca el llibre de manera paritària i, a més, ens permet d'endinsar-nos en barris diferents

unitat, una línia que marqués l'evolució urbana de la ciutat. A la novel·la *La trampa*, de la Teresa Juvé, ens movem per la Barcelona dels Àustries i de la Inquisició, que és molt desconeguda. Hi ha moltes rutes sobre la Barcelona medieval i sobre la del 1714, però era un repte fer la d'aquest període perquè se'n saben poques coses. A més a més, també era una manera d'homenatjar-la a ella, que és la degana de les lletres catalanes en aquests moments i que als noranta-cinc anys continua escrivint novel·les del cicle del seu personatge Planagumà. L'elecció de Narcís Oller es justifica per si sola, perquè amb Oller es produeix l'entrada de Barcelona a la literatura realista, és el primer que la retrata com a gran metròpoli. Sagarra hi és perquè he volgut que el llibre aplegui els moments de màxima efervescència social de la ciutat i a *Vida privada* hi veiem tota aquesta eclosió. I la Montserrat Roig tanca el llibre de manera paritària i, a més, ens permet d'endinsar-nos en barris diferents i en una època, els anys seixanta i setanta, que tampoc és de les més tractades a l'hora de fer rutes i que, en canvi, permet de veure una bona part de l'evolució de la intel·lectualitat i dels moviments socials d'oposició al franquisme. És a dir, fent aquestes quatre rutes podem seguir una evolució de la ciutat, tot i que podrien haver estat moltes altres'.

Nunes explica per què ha decidit d'incloure la ruta de Sagarra, preparada específicament per al llibre: 'tot i que és un autor que havia inclòs en altres itineraris mai

Fa temps que Nunes s'ha adonat que hi ha una passió per les rutes literàries

no havia fet l'específic de la novel·la i em venia molt de gust poder complementar l'evolució de la ciutat amb aquesta novel·la tan especial i extraordinària de la qual vaig fer l'edició filològica'.

L'estructura de l'obra

Què es trobarà el lector que agafi aquest llibre i vulgui fer la ruta pel seu compte? Doncs, en primer lloc, una contextualització de l'autor i l'obra (o les obres si són més d'una). Després, una síntesi de la ruta i dels punts claus que s'hi veuran i, finalment, la ruta. En cadascuna de les aturades s'indica la vinculació literària de l'indret; s'hi reproduïx un fragment de l'obra, si escau, i s'hi donen tot d'explicacions sobre la vida de l'autor i sobre l'edifici o el monument en si. Moltes vegades la ruta va més enllà del fet purament literari i es converteix en un viatge pel patrimoni de la ciutat.

Fa temps que Nunes s'ha adonat que hi ha una passió per les rutes literàries. 'Mira, tot just hem obert les inscripcions de les del casal Golferichs a les nou del matí d'avui i tres quarts d'hora després ja no quedaven places'. Segons l'editora Maria Dolors Sàrries, aquest fenomen té una explicació possible: 'sempre hem volgut saber què hi ha de realitat en les històries que més ens agra-

den, què va servir d'inspiració als autors. I llavors hi ha una altra cosa, que és que no tens només el text i la seva explicació, sinó tot el context que et donen els guies, la història en si, tot el que aprens. En una ruta, sobretot, descobreixes una nova manera de mirar la ciutat, i això és un valor afegit molt gran, que ho enriqueix tot molt'.

'Qui s'apunta a aquests itineraris normalment és gent amb inquietuds culturals i amb ganes d'aprendre que té una certa edat. Hi ha poca gent jove, però jo asseguro que funcionen, perquè moltes les vaig començar a fer quan estava a l'institut i són una eina pedagògica extraordinària. Vàrem arribar a un

punt en què, com a treball, els alumnes dissenyaven les rutes i aprofundien en la literatura d'una manera molt interessant. Pel que fa a la gent que s'apunta, no es indispensable que hagi llegit els llibres, les rutes es fan per a tothom precisament per promocionar els autors i les obres. El que volem és que, en acabar, la gent vulgui llegir el llibre –o rellegir-lo–. És una manera de divulgar la literatura', explica l'autora.

Tant Nunes com Sàrries critiquen la deixadesa del patrimoni literari barceloní i la comparen amb la profusió de plaques i explicacions literàries que et trobes en una ciutat com París. 'Aquí hi ha molts reconeixements que

provenen de la iniciativa privada. Hi ha poques plaques i moltes de les municipals, que estan fetes de bronze, gairebé ni es poden llegir. Per exemple, al carrer Tallers n'hi ha una que explica on va viure en Roberto Bolaño, que és municipal. Però la de Jaume Fuster és privada. En falten moltes. Per exemple, no hi ha la d'Espriu al carrer Diputació, encara que hi va viure bona part de la seva vida; de Josep Pla no n'hi ha a cap de les dispenses on es va estar; Caterina Albert passava els hiverns al carrer València...', diu.

La filòloga també explica algunes claus a l'hora de preparar una bona ruta literària. 'Has de tenir un bon text, això és clau, però a partir d'aquí has de cercar coses diferents. Fer una ruta no és dur gent d'un cantó a l'altre, sinó intentar explicar un autor o un grup d'autors si el que fas és el tractament d'un barri, i sobretot un entorn. Jo buido el text i el combino amb pinzellades i referències històriques, perquè la literatura no és un bolet que surt perquè sí, és relaciona amb l'art i amb l'arquitectura, i cerco espais que queden de l'època i que poden posar en valor el text, com ara botigues modernistes o singulars que ajudin a entrar en l'ambientació del text', assenyala.

Per una altra banda, Jordi Fernando incideix en els aspectes purament gràfics del llibre. 'En Josep Maria Farré ha fet una feina exquisida. Va baixar amb la seva moto uns quants dies, va fer les rutes, i amb els suggeriments de la Maria i la seva inspiració va crear els dibuixos originals en color –que nosaltres hem

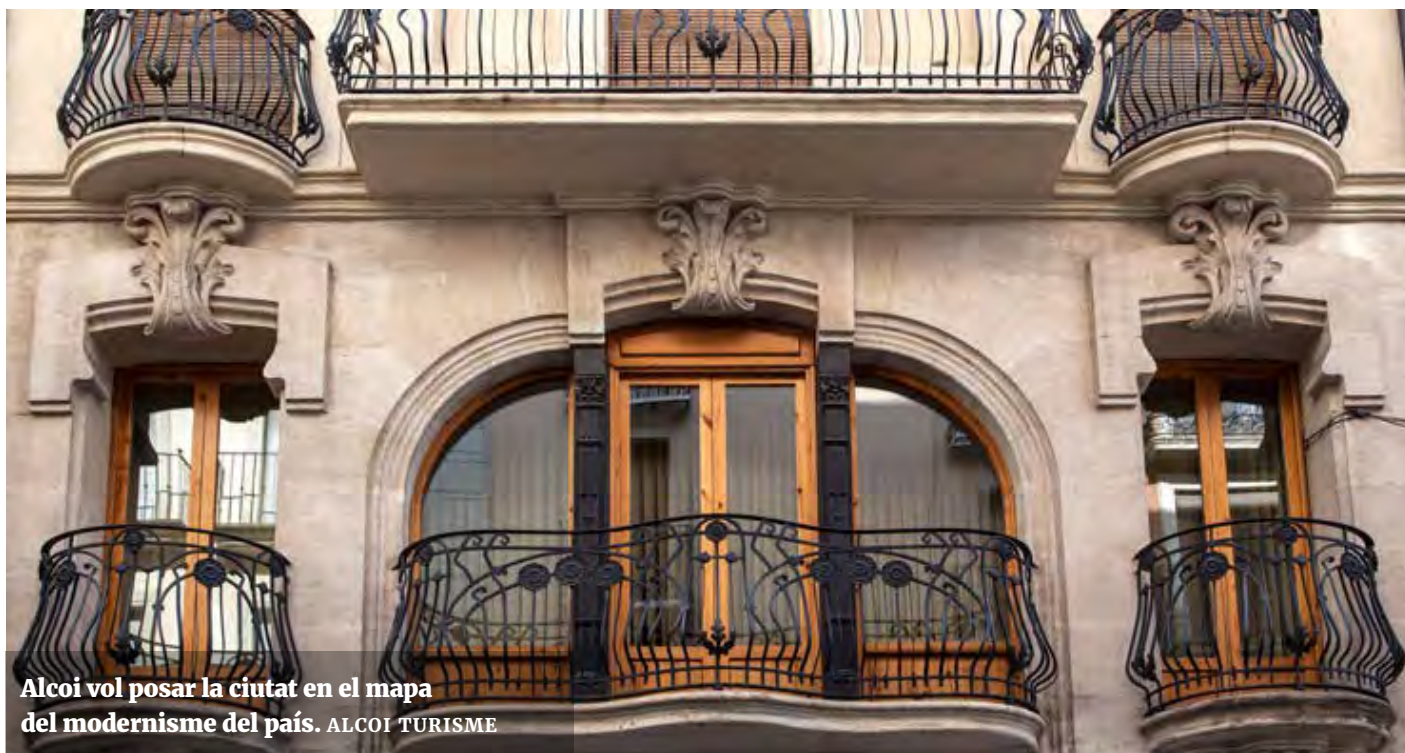
reproduït en blanc i negre perquè sinó hauria estat inviable–. Així, un llibre que neix de les creacions artístiques d'altri, es transforma en una altra obra, els dibuixos que l'acompanyen. A més, en Josep Maria té una gràcia especial i hi ha entrat de cor'.

La proposta de l'Ajuntament

Potser l'Ajuntament de Barcelona és conscient del buit existent respecte al patrimoni literari o potser simplement ha copiat la idea d'altres ciutats, però el cert és que s'ha presentat l'app Literapolis BCN, per a mòbils, en versió iOS i Android, que esta dissenyada per explicar als joves de més de catorze anys les obres literàries que estan ambientades a la capital catalana. La idea sorgeix de Barcelona Ciutat de la Literatura i el nomenament per part de la UNESCO implica recerques i promoció entre els joves. L'eina es podrà emprar a les escoles i a títol individual. És una gimcana literària que condueix pels secrets d'algunes novel·les. Tots els itineraris acaben en biblioteques, amb la missió que els joves s'emportin el llibre a casa. A més, els dies 15 i 16 a la Setmana del Llibre en català hi haurà una trobada física per jugar-hi. De moment hi ha quatre rutes: 'Els secrets del Born', 'Persecució a Sant Antoni', 'La Barcelona subterrània' i 'Cites amb la història'. Aviat s'hi incorporaran unes rutes noves ambientades a Sarrià i el Carmel. Tot i això, els que l'han provat, diuen que s'haurà de fer molta feina per enganxar realment els joves a la lectura. ■

La plaça del Rei. J.M.F.

Alcoi vol posar la ciutat en el mapa del modernisme del país. ALCOI TURISME

Alcoi, la Manchester valenciana

Modernisme Del 18 al 24 de setembre, la vila farà per primera vegada una fira modernista

ESTER ESTELA

‘Volem posar Alcoi en el mapa del modernisme del país’ explica Lorena Zamorano, regidora de cultura. Al tombant del segle XX, la vila va ser un dels focus principals d’industrialització del país i, com a fruit de l’enriquiment de les classes benestants, entre 1906 i 1910 el poble es va omplir d’edificis modernistes. N’hi ha de tota mena, però sobretot predominen cases de la burgesia, edificis d’habitatges, cotxeres, clubs

privats, fàbriques i mausoleus.

Per això el municipi ja fa uns quants anys que forma part de la Ruta Europea del Modernisme i aquesta setmana farà un pas més en la difusió d’aquest patrimoni: s’inaugura la Fira Modernista. El certamen durarà una setmana i arrencarà dilluns amb rutes guiades, jornades de portes obertes, exposicions, tallers i conferències. I en arribar el cap de setmana, a la plaça de la Glorieta s’hi farà la fira pròpiament dita, que permetrà de viatjar fins a començament del segle XX amb tot de recreacions his-

Aquesta setmana Alcoi farà un pas més en la difusió d’aquest patrimoni: s’inaugura la Fira Modernista

tòriques: balls i jocs de l’època, un casament i, fins i tot, una manifestació sufragista.

‘Per nosaltres és tan important la part festiva com donar un context històric adequat, i per això la programació combina aquestes dues parts: recreacions històriques i tallers, debats i conferències’, explica Zamorano. També diu que per idear la fira modernista d’Alcoi s’han inspirat en el model de les que es fan al Principat, sobretot en la de Terrassa. ‘Alcoi i Terrassa són dues ciutats que arran de la industrialització van viure un creixement paral·lel i per això sempre han

L'ajuntament fa un doble esforç per a impulsar el llegat modernista de la vila i, ahora, desestacionalitzar el turisme

mantingut molts vincles. Si Terrassa és la Manchester catalana, Alcoi és la del País Valencià', explica.

'Per mitjà del modernisme es pot explicar el procés d'industrialització d'Alcoi', diu. Però, a més, el modernisme alcoià té un seguit de particularitats: es va desenvolupar relativament tard, entre 1906 i 1910, i principalment va sortir de la ment de dos arquitectes locals, Timoteo Briet i Vicent Pascual. El primer seguia un estil proper al secessionisme vienès i el segon, que es va formar a Barcelona, s'aproximava al modernisme català i a l'art nouveau. A més, Pascual va estar molt implicat

en el desenvolupament de la vila en aquella època: va ser arquitecte municipal i batlle. Per tots aquests motius, la fira d'enguany està dedicada a la seva figura.

El patrimoni d'Alcoi més enllà dels Moros i Cristians

'Tothom coneix Alcoi per les festes de Moros i Cristians, però hi ha moltes més coses: estem enmig de dos parcs naturals i tenim tot aquest patrimoni modernista per descobrir', explica la regidora de cultura. Per això, l'ajuntament fa un doble esforç per a impulsar el llegat modernista de la vila i, ahora, desestacionalitzar el turisme.

1. L'escala de la Casa del Pavo. ALCOI TURISME // 2. La façana de la Casa del Pavo ALCOI TURISME

7DIES

{ La selecció de la setmana { De l'11 al 15 de setembre

Dimarts 12. La Diada del Sí, en imatges

ALBERT SALAMÉ

Dimecres 13.

Les opcions dels Mossos d'Esquadra per a encarar les ordres contra el referèndum

ALBERT SALAMÉ

Dijous 14. Entrevista a Antoni Abat Ninet

AJUNTAMENT DE MATARÓ

Divendres 15.

El tomb diplomàtic sobre Catalunya. Què passa?

US DEPARTMENT OF STATE

Dimecres 13.

Editorial:
Perden els estreps. Ja.

Divendres 15.

Opinió Contudent:
No parlem d'herois ni de
traïdors. Parlem de llibertat,
periodisme i coherència

La Diada del Sí

Imatges Us oferim algunes de les fotografies que ha deixat la mobilització independentista de la Diada del Sí

1. El president Puigdemont a la plaça de Catalunya mentre els responsables de les entitats sobiranistes pronunciaven sengles discursos. ALBERT SALAMÉ// 2. La paraula 'independència' subjectada pels voluntaris de la Diada. ALBERT SALAMÉ // 3. La lona amb l'urna gegant, arribant a la confluència entre el passeig de Gràcia i el carrer d'Aragó. ALBERT SALAMÉ

1, 2 i 3. Assistents a la Diada del Sí. ALBERT SALAMÉ

1. Alguns assistents a la Diada sota una estelada gegant. ALBERT SALAMÉ // 2. Un pilar enmig de la multitud a la plaça de Catalunya. PERE CARDÚS // 3. Els voluntaris de la Diada, portant la lona gegant del 'sí'. ACN

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

PERDEN ELS PAPERS. JA.

Ja ho sabem que, com cada any, la Diada seria clau i determinant. Però he de confessar que no m'esperava que, just l'endemà, passassen tantes coses.

Ahir va ser un d'aquells dies difícils, on cada notícia tapava l'anterior. Demà mateix al Tàrraco Arena hi haurà el començament de la campanya electoral, amb la intervenció de Carles Puigdemont i Oriol Junqueras. Potser l'estat espanyol s'ha neguitejat quan ha comprovat que això seria una prova contundent que les seues prohibicions són lletra morta, una prova retransmesa a tot el món. O potser només és que volien tapar l'èxit de la Diada i no es refiaven que amb les mentides de paper n'hi hagués prou. De fet, la mateixa nit ja van intentar encolomar una manipulació sobre Trapero, que VilaWeb va desarticular.

Trapero no havia estat citat a res, sinó que participava en una reunió en què l'estat espanyol va demanar als Mossos, la Guàrdia Civil i la policia espanyola que aturassen el referèndum. Però aquesta reunió, ja d'entrada, era ben estranya, car l'article 773 de la llei d'enjudiciament judicial deixa clar que el fiscal ha de cessar les diligències tan bon punt s'assabente de l'existència d'un procés judicial sobre els mateixos fets. Siga com siga, com es va veure al vespre amb el desplegament a la Sagrada Família, prou feina tenen els Mossos per a anar perdent temps.

El cas és que en qüestió d'hores la histèria es va desfermar. El Constitucional va atacar el desplegament de la hisenda catalana. Un jutge de Madrid, de reconeguda trajectòria política unionista, va prohibir l'acte a favor del referèndum que s'hi havia de fer diumenge vinent. El govern, la mesa del parlament i un munt de batlles van

rebre requisitòries, vinga requisitòries. Uns policies espanyols es van plantar a Reus per a reobrir una vella caserna. Es va arribar fins i tot a amenaçar els directors de Catalunya Ràdio i TV3 dient-los que havien d'impedir la informació sobre el referèndum, com si haguéssim tornat a l'època del NO-DO, o pitjor encara.

Tot plegat expressa nervis. Massa nervis. A Madrid. Perquè el govern del PP, de sobte, veu que el referèndum va de debò i que no té eines per a frenar-lo —recordeu que el Constitucional s'ha desentès de la inhabilitació d'urgència. Sembla fins i tot que la Unió Europea comença a obrir els ulls. Aquestes darreres hores s'han publicat editorials molt significatius de mitjans com ara Le Monde o Der Spiegel, que assenyalen Rajoy com el causant de la crisi i li reclamen de pactar el referèndum amb el govern català. Un malson per a la Moncloa. I uns quants batlles socialistes, de manera destacada el de Terrassa, anuncien oficialment pactes amb la Generalitat per a permetre el vot dels ciutadans, mentre Ada Colau confirma que ella anirà a votar, sense aclarir encara què farà com a batllessa.

Els nervis de Madrid, per tot plegat, són més que justificats. Això que va dir Rivera a micròfon tancat, que no es pot aturar el referèndum, ho saben tots. I és per aquesta raó que perden tan aviat els papers i comencen a trepitjar un terreny massa relliscós per a ells i molt interessant per a nosaltres. Tic-tac, tic-tac... Falten tan solament divuit dies. ■

El president Puigdemont compareix amb el conseller d'Interior, Joaquim Forn, i el major Traperó. E.P.

Les opcions dels Mossos d'Esquadra per a encarar les ordres contra el referèndum

Política Analitzem quatre possibles vies d'actuació de la policia de Catalunya per no haver d'impedir la convocatòria de l'1 d'octubre

PERE CARDÚS

Una de les grans preguntes que es fan independentistes i no independentistes és què faran els Mossos d'Esquadra si reben ordres d'actuar contra el referèndum. De fet, podem dir que ara ja les han rebut de part la Fiscalia Superior de Catalunya, que ahir es va reunir amb el major Josep Lluís Traperó i amb representants de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil. En aquesta reunió, la fiscalia va demanar als tres

cossos policíacs que evitessin el referèndum de l'1 d'octubre i retiressin les urnes. Per tant, ha arribat el moment de saber què faran els Mossos d'Esquadra davant d'aquesta instrucció com a cos de policia judicial de Catalunya. Si no tenen la voluntat d'impedir el referèndum, tenen quatre camins diferents que poden ser complementaris.

La via política

D'entrada, l'opció institucionalment més coherent és la de recordar que, com diu la llei de la policia catalana, 'pertoca al govern de la Generalitat,

Si els Mossos no tenen la voluntat d'impedir el referèndum, tenen quatre opcions que poden ser complementàries

per mitjà del president, el comandament suprem del Cos de Mossos d'Esquadra'. Que al capdamunt de l'estructura de comandament hi ha el president Puigdemont i que el cos de policia ha d'obeir les seves ordres. D'alguna manera, es reproduiria el patró que s'ha establert amb la resta de cossos funcionals, que són protegits per l'assumpció directa de la responsabilitat per part dels càrrecs polítics de rang més alt. Així s'ha fet, al parlament, quan ha calgut publicar les lleis de desconexió o començar qualsevol tràmit que podia ser a la diana

El principi d'oportunitat regeix totes les actuacions policíiques

Forn: 'Es tracta d'una policia arrelada a la cultura i al poble que neix, pertany i serveix'

de les forces coercitives de l'estat espanyol. Per tant, una primera opció de protecció política dels agents del cos seria fer valer les instruccions del president o del conseller d'Interior davant d'una ordre judicial de sentit contrari.

La via legal

El Parlament de Catalunya va aprovar la setmana passada la llei del referèndum d'autodeterminació, l'article tercer de la qual diu que 'preval jeràrquicament sobre totes les normes que hi puguin entrar en conflicte, en tant que regula l'exercici d'un dret fonamental i inalienable del poble de Catalunya'. Per tant, una instrucció per a impedir les accions derivades d'aquesta llei pot ser considerada il·legal a Catalunya. Totes les lleis que regulen l'actuació de la policia a l'estat espanyol i a Catalunya diuen expressament que els agents podran desatendre una instrucció que pugui vulnerar la legalitat vigent. Aquesta resposta és complexa, perquè implicaria entrar en el debat del xoc de legitimitat. Tanmateix, seria coherent amb l'obediència a un parlament democràtic escollit per vies legals en unes eleccions que no van ser impugnades en cap moment.

Aplicació dels criteris d'oportunitat i proporcionalitat

Hi ha una tercera opció que demana de ser executada sobre la marxa. La policia, en la seva actuació, ha d'aplicar alguns criteris per a evitar mals majors encara que tinguin una ordre judicial pendent d'executar. Entre aquests criteris hi ha els d'oportunitat i proporcionalitat, que formen part dels principis ètics d'actuació dels mossos d'esquadra.

El principi d'oportunitat regeix totes les actuacions policíiques en la mesura que constitueix una exigència d'adequació al cas concret i al marge de la discrecionalitat, dintre dels límits del principi de legalitat. La valoració de l'oportunitat de l'actuació i dels instruments jurídics que s'empren requereix de jutjar si la decisió adoptada és idònia per al fi que es pretén, considerant les circumstàncies dels fets i de les persones. Es tracta d'evitar accions policíiques que puguin resultar innecessàries, ineficaces o lesives per als drets i que esdevinguin inoportunes, exceptuant els moments en què hi hagi una obligació clara i taxativa de dur-les a terme.

El compliment del principi de proporcionalitat, que ha d'entendre's exigible no només respecte de l'ús dels

mitjans coercitius, obliga a actuar d'acord amb l'ordenació jurídica en termes precisos per a garantir, en qualsevol actuació policíica, l'equilibri just entre la coerció legítima i la protecció efectiva dels drets. El principi esmentat, quan s'acorda la restricció temporal d'un dret, resulta indispensable en funció de la naturalesa i la gravetat del delictes comès presumptament.

La via protocol·lària

Encara hi ha una via més, que té diverses interpretacions segons els experts consultats per VilaWeb. Es tracta dels articles dels protocols internacionals de cossos de seguretat (especialment el del Consell d'Europa), que protegeixen els agents de policia que desobeeixin una instrucció que es pugui considerar que atempta contra els drets humans i les llibertats fonamentals dels ciutadans. Aquests protocols parlen d'aquests drets i llibertats de manera genèrica, però també diuen que són els que estan previstos per les lleis de cada estat. La constitució espanyola apel·la a la protecció d'aquests drets i llibertats, però a la vegada exigeix el compliment del deure de defensar la unitat d'Espanya. Aquest deure també el trobem a les lleis dels cossos de seguretat de l'estat espanyol.

En aquest sentit, els experts consultats per VilaWeb consideren que s'estableix una confusió evident sobre la possibilitat d'apel·lar a aquests drets previstos en els protocols d'actuació policíica.

El govern i els màxims responsables polítics han defugit de donar gaires explicacions sobre quina seria la seva actuació. Recentment, va ser el conseller d'Interior, Joaquim Forn qui va dir que els Mossos d'Esquadra no posarien entrebancs al referèndum de l'1-O: 'No tan sols no impedirem el referèndum, sinó tot al contrari: hi facilitarem la participació'. De la mateixa manera, el conseller recordava la llei del 1994 de creació de la policia catalana: 'Es tracta d'una policia arrelada a la cultura i al poble que neix, pertany i serveix'. Així, Forn reafirmava el juliol que els Mossos han de servir el poble de Catalunya.

Amb tot, és molt probable que els Mossos tampoc no informin ara de la decisió que es prendrà quan arribin les instruccions explícites i concretes dels tribunals. Ara hi ha l'advertiment que el Tribunal Constitucional ha fet al major Trapero i la instrucció donada per la Fiscalia Superior de Catalunya en la reunió d'ahir. Caldrà veure quins fets concrets es produeixen durant els pròxims dinou dies. ■

ANTONI ABAT NINET

‘No veig pas cap disbarat que Europa intervingui abans del referèndum’

Entrevista al professor de dret de la Universitat de Copenhaguen · Avui a Varsòvia farà una conferència per analitzar la possibilitat que Europa intervingui l'estat espanyol si vulnera els drets dels catalans

ALBERT CANALEJO (AJUNTAMENT DE MATARÓ)

JOSEP REXACH

Mentre el TC espanyol amenaça batlles i membres del govern català per evitar els preparatius del referèndum, avui a Varsòvia comença un cicle de conferències per a debatre els valors europeus i, més específicament, l'incompliment de l'article 2 dels tractats de la Unió Europea (TE), que fa referència a la defensa dels drets fonamentals. Un dels conferenciant que hi participarà serà Antoni Abat Ninet, professor de dret de la Universitat de Copenhaguen. La seva ponència –'El conflicte polític entre Catalunya i Espanya i la possible aplicació de l'article 7 del TUE'– girarà entorn d'una potencial intervenció de la UE si l'estat espanyol vulnera els drets dels catalans. Ninet opina que ja ens trobem en aquesta situació i no descarta que la UE actuï abans del referèndum.

—Quan es podria aplicar l'article 7?

—L'article 7 té un vessant que és preventiu. És a dir, ja es podria aplicar ara mateix. De fet, ja fan tard, perquè pot ser que es vulneri l'article 2, que estableix que la UE es fonamenta en els valors del respecte a la dignitat humana, de la llibertat, de la democràcia, de la igualtat, de l'estat de dret i del respecte als drets humans.

—De moment s'han investigat mitjans de comunicació i a Madrid s'ha prohibit un acte en favor del dret de decidir. Es vulneren drets?

—Sí. I el fet més gros és que en una sentència el TC ha advertit els mitjans públics que no poden informar de la convocatòria del referèndum. O les llistes del BOE, on detallen tots els noms dels càrrecs que han estat advertits. És una amenaça clara. És molt bèstia, perquè el referèndum no és cap delictes, és despenalitzat pel TC en una sentència del 2011 perquè Zapatero va eliminar la reforma d'Aznar. En aquest punt hem tocat el moll de l'os. Tot això és una barbaritat.

La UE hauria de prendre les competències de l'estat espanyol en aquells àmbits en què es vulneren els drets fonamentals

Si els espanyols haguessin permès que decidíssim, ja no hi hauria hagut autodeterminació, perquè ja ens ho autoritzarien

—I què passaria si s'apliqués l'article 7?

—Seria un revés en tota regla per a Espanya, que ressonaria mundialment. Seria una assumptió de sobirania important per part de la Comissió Europea. És una cosa molt seriosa, per això no s'aplica gairebé mai. És un article pensat per a preservar els valors fonamentals de la UE.

—Quina intervenció podria fer la UE?

—No ho especifica l'article. Però se suposa que hauria de prendre les competències de l'estat espanyol en aquells àmbits en què es vulneren els drets fonamentals. Ara per ara, només s'ha aplicat a Polònia: han donat un termini de trenta dies perquè el govern polonès rectifiqui el cop d'estat constitucional que ha fet. A Romania va anar de poc que no l'apliquen. És un cas molt interessant perquè s'hi va abusar del concepte d'estat d'emergència. I van aprofitar l'estat d'emergència per reformar el codi penal i destipificar uns delictes de corrupció. A l'estat espanyol també es fa un abús del dret penal i es vulneren drets fonamentals a consciència. Aquesta limitació es podria arribar a interpretar com un estat d'emergència. De fet, tenen la possibilitat de fer-ho. El govern espanyol no cal que vagi al congrés si vol demanar l'aplicació de l'estat d'emergència. Tenen una altra manera. Pugen el nivell d'alerta antiterrorista i t'apliquen la llei antiterrorista. A més a més, hi ha un TC espanyol que és part i jutge. Per això el Consell d'Europa ja va fer una crítica expressa al govern espanyol perquè considerava que li atorgaven massa competències.

—Però sembla inimaginable que Europa apliqui una mesura com aquesta abans del referèndum.

—Però tot plegat va canviant. La tensió ha augmentat molt i es van esdevenint progressivament vulneracions dels drets fonamentals. I no de manera dissimulada, sinó de manera oberta. I Europa hi van prenent partit. Només cal mirar els articles de Le Monde, Figaro,

Financial Times, The Guardian. A fora se sap que hi ha vulneracions i que si els espanyols mantenen els plans n'hi haurà més. Certament, és difícil que Europa intervingui ara, però no ho veig cap disbarat. Si abans del referèndum apliquen el 155 o l'estat d'emergència de manera burocràtica però no democràtica —com fan amb el terrorisme, però amb nosaltres—, Europa pot intervenir-hi. O si se'ls acudeix d'aplicar l'article 8, que permet el desplegament de l'exèrcit. Tal com van les coses, jo no posaria la mà al foc que Europa no hi intervindrà abans del referèndum. Ja sé que estem parlant de dinou dies, però si l'escalada dels actes continua en aquesta línia... És escandalós, això que passa.

—Éreu partidari de fer la DUI després del 27-S per a convocar un referèndum que posteriorment la legitimés. Ara la situació és la inversa. Hi haurà un referèndum i, si guanya el sí, s'aprovarà la llei de transitorietat. Us satisfà la fórmula?

—Molt. La declaració unilateral d'independència és la llei del referèndum perquè té un article que assumeix les competències pròpies i diu que cap llei espanyola no pot anar-hi en contra. No cal anar al parlament a declarar-la, perquè a efectes jurídics ja s'ha fet. La fórmula, la veig immillorable.

—A hores d'ara, creieu que el procés té legitimitat a Europa?

—És difícil de dir perquè la legitimitat te la guanyes, i la guanyes fent el referèndum. I és aquí on els espanyols han errat. L'acte del referèndum és l'acte d'autodeterminació, tant si el guanyes com si el perds. Si els espanyols haguessin permès que decidíssim, ja no hi hauria hagut autodeterminació, perquè ja ens ho autoritzarien. No seríem nosaltres que ens la guanyem. I hi ha una cosa que passen per alt: només en un referèndum acordat ha guanyat el sí, que va ser el de Montenegro. En tots els altres ha guanyat el no. ■

Heather Nauert és la portaveu del Departament d'Estat dels Estats Units. US DEPARTMENT OF STATE

El tomb diplomàtic sobre Catalunya. Què passa?

Món Les declaracions dels Estats Units i la UE demostren que la comunitat internacional ja veu possible la independència i comença a maniobrar

VICENT PARTAL

1. Quin valor tenen les declaracions de la portaveu del Departament d'Estat dels Estats Units?

La portaveu del Departament d'Estat dels Estats Units – equivalent a un ministeri d'Afers Estrangers – va respondre ahir a diverses preguntes sobre la independència de Catalunya i el referèndum. Les seues declaracions – que els Estats Units treballarien ‘amb el govern o l’entitat’ que isqués del referèndum – són importants. És correcte pre-

guntar-se fins a quin punt era conscient d'allò que deia. Cal remarcar, per una banda, que no és una funcionària experimentada del departament i que, per tant, podia ser que no tingués prou coneixement del tema de què tractava, però també cal remarcar que el Departament d'Estat no contracta qualsevol persona per a fer de portaveu i, sobretot, que el portaveu del departament és a totes les reunions importants i rep tota la documentació de la diplomàcia americana. El fet que la pregunta arribàs després de la Diada, que ha tingut molta repercussió en

Catalunya és una democràcia occidental i una economia forta amb relacions comercials

els mitjans americans, i el fet que immediatament després la portaveu es manifestàs rotundament contrària al referèndum del Kurdistan, fan pensar que sí que sabia de què parlava.

2. Què signifiquen, en concret, les seues paraules?

La frase que pronuncia és una resposta ordinària del govern americà. La pràctica habitual. No tindria gens d'importància si no fos perquè el govern espanyol vol impedir el referèndum. Catalunya és una democràcia occidental i una economia forta amb relacions

comercials excel·lents amb els Estats Units. Als Estats Units els interessa que la relació continue essent tan bona com fins ara. I diuen justament això: que treballaran amb qui tinga el poder a Catalunya el 2 d'octubre. Hi afegeixen el detall de dir 'govern o entitat', que és una altra pista. Per al Departament d'Estat, l'expressió 'entitat' equival a 'estat' i, per tant, diu 'amb el govern o amb l'estat' que isca del referèndum.

3. I les declaracions de Juncker?

Les declaracions del president de la Comissió Europea van en la mateixa línia. En primer lloc, diu que la Unió respectarà la decisió del poble de Catalunya, frase que és una bufetada a la cara de Rajoy, perquè

admet que respectarà el resultat d'un referèndum que el cap del govern espanyol considera il·legal. I després afegeix que Catalunya no formarà part de la Unió Europea i haurà de fer el procés d'entrada. És també una resposta ordinària, que no seria significativa si no fos per l'actitud del govern espanyol.

4. Fins a quin punt són importants les declaracions de Juncker?

Políticament, ho són molt, però a efectes pràctics poc. El tractat de la UE no preveu què passa quan un estat nou apareix en el si d'un estat que ja forma part de la Unió. Per tant, haurà de fer una d'aquestes dues coses: o bé un acord polític o bé demanar al Tribunal de Justícia la interpretació del tractat. Si cal

El tractat de la UE no preveu què passa quan un estat nou apareix en el si d'un estat que ja forma part de la Unió

interpretar el tractat no seran ni el Consell, ni la Comissió ni el Parlament que puguin prendre la decisió. Si hi ha un acord polític, segurament decidirà el Consell, amb el suport de la Comissió i el Parlament. La pressió per l'acord polític, ràpid, serà molt forta, perquè això que hi ha en joc és molt important i la Unió Europea no es pot permetre cap més desequilibri estructural. Políticament –com en el cas del Departament d'Estat–, és cabdal que el president de la Comissió Europea diga que respectarà la decisió del poble de Catalunya. Això és un malson per a Rajoy.

5. Quina mena d'acord podria haver-hi entre la república catalana i la Unió Europea?

El president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker. ACN

L'Edifici Berlaymont, a Brussel·les, és la seu de la Comissió Europea. ACN

Varufakis: després de la independència la primera obsessió de la UE serà evitar problemes econòmics per a Catalunya

Hem de pensar en dos ritmes diferents. L'un, el ritme amb què arribarà el reconeixement diplomàtic dels estats membres i, a partir d'ací, el retorn de Catalunya a la UE; l'altre, el ritme amb què la Unió farà mans i mànegues per evitar problemes grossos. El primer serà relativament lent. El procés de negociació de la major part dels nous estats, una volta començat, ha durat quatre anys de mitjana. Ara, en aquest cas cal tenir en compte que la major part d'aquest procés ja s'ha fet. La negociació és per a comprovar que l'estat que vol entrar en la Unió compleix les condicions requerides tant des del punt de vista econòmic com pel que fa al respecte a la democràcia. Catalunya ja les compleix i, per tant, el procés ha de ser molt

més ràpid. Tanmateix, la Unió articularà tots els mecanismes que calguen per a evitar problemes innecessaris. Juncker no diu, com voldria Rajoy, que Catalunya no tornarà a la UE. Si Catalunya ja forma part de la UE i en un període breu tornarà a formar-ne part, ara com estat, no tindria cap sentit provocar un daltabaix en els ciutadans i en les empreses. Fa pocs dies, Ianis Varufakis ho va deixar clar: després de la independència la primera obsessió de la UE serà evitar problemes econòmics per a Catalunya o Espanya, per la dimensió europea que tindrien ràpidament.

6. No rectificaran, ni el Departament d'Estat dels EUA ni el president de la Comissió Europea?

És molt possible que es desdiguin o matisen les declaracions ben aviat. Espanya farà una pressió enorme perquè rectifiquen. No cal preocupar-se'n. Forma part de la normalitat diplomàtica. Siga com siga, seran interessants els matisos de la rectificació, si escau, perquè faran evident fins a quin punt l'estat espanyol va perdre la batalla internacional. En diplomàcia hi ha el concepte 'ensenyar la poteta', que consisteix a dir una cosa, gruixuda i important, que després rectifiquen, però que ja has dit. El missatge ha estat enviat a qui l'ha de rebre. Això han fet totes dues institucions.

7. Són dos fets aïllats o hi ha més indicis que la comunitat diplomàtica va canviant d'opinió sobre Catalunya?

La comunitat internacional no canvia d'opinió sobre Catalunya: només es va adaptant a la realitat, com li correspon de fer. Preferirien que no hi hagués independència, però si n'hi ha –i la diferència és que ara la veuen més que possible– s'hi adaptaran tan de pressa com puguin. D'indicis, n'hi ha més, pràcticament des dels atemptats del 17 d'agost. Per exemple, el gest de la gendarmeria francesa cap als Mossos a les xarxes socials o les reunions dels consellers Romeva amb els ministres d'Afers Estrangers francès i alemany.

8. Podem dir, doncs, que Catalunya serà reconeguda internacionalment després del referèndum?

No. Segurament això no passarà, encara. Com hem dit, hi

Ara mateix Espanya ja no està en condicions de garantir que el dia 2 serà la interlocutora real sobre qualsevol fet que passe al Principat

haurà un moviment de reconeixement diplomàtic dels estats, no de la Unió Europea com a tal. Però no crec que siga immediat. Aquest moviment dependrà molt de què passe i sobretot de com passe. L'estat espanyol paga ara la prepotència i la manca de lleialtat que tots els estats membres de la Unió han rebut una vegada o una altra en el curs dels anys. Té moltes factures a pagar. Tret que Espanya origine un daltabaix, és molt probable que el reconeixement oficial arribi una volta aprovada la constitució de la república, és a dir, quan ja ens hàgem consolidat plenament com a estat. Per tant, d'ací a un any, pel cap baix. Ara, des del primer minut, en aquelles coses que són fonamentals hi haurà canals diplomàtics oberts. És evident que l'Europol resoldrà la situació dels Mossos immediatament. I el Banc Central Europeu s'instal·larà a Barcelona discretament. Es trobarà la manera que Barcelona no reste fora de la zona Schengen. Seran operacions per a evitar maldecaps als

altres estats, però reforçaran immediatament la república catalana, és clar.

9. Quan veurem Catalunya en l'ONU?

Al final de tot. D'ací a uns quants anys. En principi, fins que no hi haja l'acord amb Espanya, que és inevitable però que la intransigència espanyola pot retardar anys. Les primeres institucions que obriran la porta a la Catalunya independent seran entitats dependents del Consell d'Europa o el Consell d'Europa mateix, i entitats de caràcter clarament tècnic, com ara l'FMI i les unions postals, de comunicació o semblants. Així que Catalunya torne a formar part de la Unió Europea, el procés s'accelerará i l'entrada en l'ONU caurà pel seu pes. Però difícilment abans que Espanya accepti de negociar un acord per al repartiment del deute amb Catalunya.

10. Podem estar tranquils, doncs? Què indica tot això que passa?

Podem estar molt tranquils.

La tasca de la diplomàcia catalana, tant del govern com de la diplomàcia pública representada sobretot pel Diplocat, s'ha fet molt bé. Avui totes les cancelleries saben que Catalunya és un subjecte seriós i previsible, que coneix les regles de la política internacional i les fa servir. Això és molt important i és a la base de tot el que passa. La diplomàcia no la fan els titulars de diaris sinó els cables de les ambaixades i tot fa pensar que a les ambaixades a Madrid i a les institucions unilaterals comença a prendre cos la visió que Catalunya farà allò que va dir que faria i que Espanya no ho podrà evitar. El pragmatisme és el fonament de la diplomàcia i, per tant, ara tots ja assenten les bases per poder dialogar amb 'el govern o l'entitat' que isca del referèndum. Perquè ningú no vol, de cap manera, restar fora de joc i sense interlocutor vàlid. I ara mateix Espanya ja no està en condicions de garantir que el dia 2 serà la interlocutora real sobre qualsevol fet que passe al Principat. ■

NO PARLEM D'HEROIS NI DE TRAÏDORS. PARLEM DE LLIBERTAT, PERIODISME I COHERÈNCIA

ASSUMPCIÓ MARESMA

Ferran Rodés,
president del consell
d'administració del diari
Ara i principal accionista.

ARXIU

Carta de l'editora de VilaWeb a Ferran Rodés, accionista majoritari i president del consell d'administració del diari Ara

Sé que no és gaire habitual, ni gens políticament correcte, que un editor de diari parli públicament amb un altre editor, però com que vivim un moment excepcional m'estimo més no guardar les formes. La qüestió no és banal. No sé si conscientment o inconscientment, el comunicat del consell d'administració i editorial de l'Ara, que presidiu, ens ha situat en un fals debat, aparentment periodístic. És un debat fals perquè desdibuixa aspectes importants que val més que mirem de cara si volem destriar el gra de la palla. Com ja us deveu imaginar, parlo de la negativa del vostre diari a publicar la publicitat institucional del referèndum i de la nota que vàreu elaborar per justificar aquesta decisió.

Aquí no es tracta d'herois ni de traïdors. Aquesta història no parla d'això. Parla de llibertat i de repressió. De periodisme i de coherència. Al nostre país la llibertat no és que es trobi amenaçada, sinó que ja no en tenim. No en tenen els nostres governants ni els nostres batlles, directament perseguits. Ni els ciutadans. Han tancat una web del govern, de la mateixa manera que es fa en les dictadures. I mentre escric aquest article no paren d'arribar notícies que esgarriren. I aquí és on no ens podem empassar la fal·làcia que heu creat: 'L'Ara no farà

És un debat fals perquè desdibuixa aspectes importants que val més que mirem de cara si volem destriar el gra de la palla.

Com és que heu dissociat la marca de l'Ara dels seus lectors i de la seva essència, fixada en el manifest fundacional?

res que posi en perill la continuïtat del projecte, ni ho posarà fàcil a aquells que ens voldrien veure tancats en aquests dies tan decisius. Protegir el diari, és a dir, la informació i l'opinió, passa per davant, ara mateix, de la publicitat.' Protegir la llibertat d'aquesta manera fa, si més no, tuf d'ensarronada, que pretén dissimular coses que aniria bé que us atreviu a aclarir.

De publicitat, si no voleu posar-ne, no en poseu. Ja sabeu que la Generalitat no ho ha imposat a ningú; això és cosa vostra i dels vostres lectors. El referèndum es farà igualment, perquè la gent no vol renunciar als drets que té i està disposada a jugar-se-la perquè es faci. Però, si us plau, no ens vengueu proclames de llibertat com a excusa. És de mal gust.

Sé que pertanyeu a un món diferent i això no us ha impedit d'arribar fins aquí, malgrat que la caverna us ha pressionat tots aquests anys. La llegenda diu que el vostre pare, en Leopoldo Rodés, va dir que a 'Catalunya manen sempre les mateixes dues-centes famílies, sota un règim polític o un altre'. No sé si és veritat, ni si aquesta teoria influeix en la vostra decisió. Ell també va tenir algun moment de debilitat, quan el Macba va fer el ridícul prenent de censurar una escultura que es burlava del Borbó. Segui com sigui, és clar que la Catalunya que naixerà del referèndum serà diferent d'aquesta que descrivia el vostre pare. No sé ben bé com, però la majoria dels qui anirem a votar sí, ho farem també per canviar coses com aquesta. I posar l'anunci o no posar-lo també té a veure amb això.

Sou un home molt llest, amb una trajectòria espectacular. Teniu molts càrrecs i moltes responsabilitats. Us fascina parlar sobre com ha canviat el món de l'empresa. Segons que dieu, treballem per connectar empreses i societat. Una de les vostres frases estrella és que avui les marques només poden aspirar a co-controlar. Exactament, ho expliqueu així en **aquest vídeo**: 'La marca ja no és de l'empresa, és patrimoni compartit entre l'empresa i la comunitat.' I aleshores us pregunto: com és que heu dissociat la marca de l'Ara dels seus lectors i de la seva essència, fixada en el manifest fundacional? Quines raons poderoses us ho han aconsellat, de negligir els vostres principis?

En aquest diàleg amb els consumidors que expliqueu tan bé, la coherència hi té un paper fonamental, i la dignitat també. Sempre es pot provar d'aparentar, fer passar gat per llebre, amb molta tècnica. Potser això pot servir per a moltes coses, però no funciona mai si es vol expressar en nom de la llibertat. Això que fem en aquest país no és un anunci de la Coca-Cola. La gent ens hi juguem la pell i anem a totes.

No sé si us hi repensareu. A mi m'agradaria que ho féssiu.

PS: Us recomano que llegiu també aquest article de Jordi Graupera: 'Per què deixo d'escriure a l'Ara?'

Festivals Mercat de Música Viva de Vic

Exposicions Warhol al Caixaforum

Fragments Entrem en campanya... amb Quint Ciceró

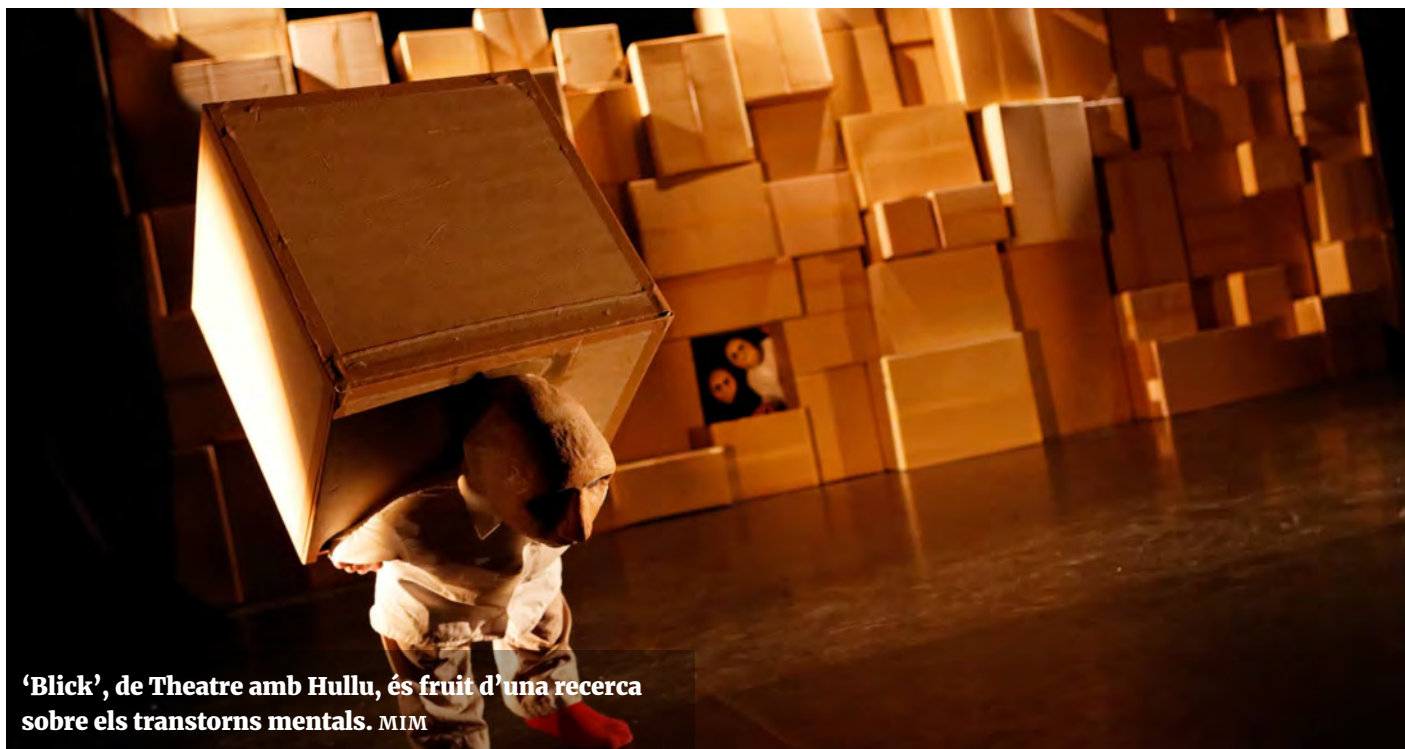
VilaWeb { Paper > 16-17/09/2017

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*L'obra 'Blick', de Theatre amb Hullu,
és fruit d'una recerca sobre
els trastorns mentals i és
un dels espectacles més destacats
del MIM de Sueca*

LA MUSICALITAT, PROTAGONISTA DEL MIM DE SUECA

'Blick', de Theatre amb Hullu, és fruit d'una recerca sobre els trastorns mentals. MIM

LA MUSICALITAT, PROTAGONISTA DEL MIM DE SUECA

Festivals Us oferim una guia amb els deu espectacles més destacats, segons Jordi Duran, director creatiu del certamen

REDACCIÓ

La musicalitat en l'escena' és el lema d'enguany de la Mostra Internacional de Mim de Sueca, que arrenca avui i durarà tot el cap de setmana. Per això, en la vintena d'espectacles que s'hi proposen, la música, els instruments, els sons i les cançons brillen amb llum pròpia. És el cas, per exemple, del nou espectacle de Guillem Albà i Clara Peya i de la fusió entre

música clàssica i humor que proposa Cor de Teatre. Però l'autèntic protagonista del MIM és el teatre gestual, i s'hi mostrarà en totes les variants possibles: mim, clown, dansa, equilibris, malabars...

A través del teatre gestual es tocaran temes tan variats com la crisi dels refugiats, el centenari de la revolució russa, la línia fina que separa la creativitat dels trastorns mentals o la manera de tractar les diferències entre els infants. També hi haurà les actuacions d'un bon reguit-

zell de companyies: de joves i emergents com Quitter o La Negra, de més consolidades com FAR o Guillem Albà i de gran prestigi internacional com la belga Okidok.

Aquests són els deu espectacles més destacats:

#Detraca, de A Tempo Dansa.

Una ballarina, la participació del públic i l'olor de pólvora són els ingredients d'aquesta peça que reflexiona d'una manera tendra i poètica sobre els refugiats. Es tracta d'un espectacle de dansa-teatre creat

per la companyia de Vila-real dirigida per l'actriu, ballarina i coreògrafa Pepa Cases.

Allegro, de Cor de Teatre.

Voleu fer un viatge amb catorze cantants que esborren les fronteres entre la música clàssica i l'humor visual més sofisticat? No us perdeu la darrera proposta de Cor de Teatre, que treballa des de fa gairebé vint anys en la cerca de noves sonoritats, experimentant amb el potencial expressiu i la interpretació.

Blick, de Theatre amb Hullu. Fruit d'una recerca sobre els trastorns mentals, Hullu aborda les relacions entre els éssers més estrambòtics d'una comunitat. Els títells i la màgia dels francesos Blick Théâtre difuminen les fronteres entre la bogeria i el seny hipnotitzant la mirada de l'espectador. Premi al millor espectacle en la Fira de Títelles de Lleida.

Doctor Dapertutto, companyia Teatro del Silencio. Aquesta producció, que s'inspira en el centenari de la revolució russa, ret homenatge a Vsevolod Meyerhold, un director teatral afusellat durant el règim de Stalin. És una producció molt característica de la companyia que fusiona dansa, circ i música per a reflexionar sobre la nostra època. Estrena..

En els núvols, de La Negra. La Negra és una companyia de nova creació que s'especialitza en espectacles infantils que parlen sobre els diferents, els solitaris i els rebutjats. A Sueca presenten un espectacle de llums i colors en què les bombolles de sabó es converteixen en títells i la imaginació s'apodera de tot quan la realitat es gira d'esquena. Estrena.

FAR, de la Cia. Estampades. Aquest espectacle de dansa aèria pensat expressament per a campanars arriba a a l'església de Sant Pere de Sueca. Narra les aventures de tres personatges que tenen la clau d'una talaia i explica com viuen, passen i formen part del seu engranatge.

Pluja, de Guillem Albà i Clara Peya. En aquest espectacle es descobreix, gràcies a la pianista Clara Peya i al pallasso Guillem Albà, que fer-se petit no fa tanta por. Peya hi posa la música i Albà un món ple de títells, gest i teatre visual. Plegats emprenen un viatge divertit i poètic a la recerca d'un refugi contra la vulnerabilitat. Premi a la innovació en la Fira de Títelles de Lleida.

Slip experience, d'Okidok. Aquesta companyia belga és una de les més sorprenents i creatives del clown europeu actual. És famosa per transgredir tots els codis a través del circ, el teatre, la improvisació i l'humor. A Slip Experience, Okidok continua amb el seu llenguatge corporal mut, esguitat de sorolls, per a transportar el públic a un univers poètic.

Tant de bo, de Cia. Quitter. Teatre físic, teatre gestual i títells. Aquestes són les tres disciplines que domina millor la companyia emergent Quitter. Al MIM hi presenten *Tant de bo*, un espectacle en què la boca calla, el cos parla i les paraules sobren. Estrena.

Tempus, de Visitants. La companyia de Vila-real explora la privacitat de l'espai públic amb una peça d'artesanía teatral que cerca la complicitat de l'espectador atorgant-li la possibilitat de compartir emocions. En aquest espectacle, quatre arqueòlegs arriben des d'un espai-temps indeterminat per a capturar i analitzar mostres de fòssils del futur: els humans. III

1. 'En els núvols', de La Negra MIM // 2. 'Doctor Dapertutto', companyia Teatro del Silencio MIM // 3. 'Tant de bo', de la Cia. Quitter. MIM

La Iaia és un dels grups més esperats al Mercat de Música Viva de Vic. MMVV

CAP DE SETMANA GRAN DEL **MERCAT DE MÚSICA VIVA DE VIC**

Festivals Zoo, La Iaia, Senior i el Cor Lomax i Txarango són algunes de les actuacions més esperades

REDACCIÓ

Enguanys el Mercat de Música Viva de Vic ha fet un gir cap a la programació internacional. Ha convidat un bon reguitzell d'artistes d'arreu i ha donat un pes especial a les propostes en italià. Tot i això, amb l'arribada del cap de setmana, es desplega la programació més festiva del certamen, un seguit de grans concerts multitudinaris protagonitzats pels grups més en voga del moment.

És el cas dels escenaris de la plaça Major i del recinte del Sucre, on aquest cap de setmana actuaran els incombustibles Zoo; Pavla, amb els seus ritmes

electrònics; els vigatans La Iaia i Senior, i el Cor Lomax. Tampoc hi faltaran Doctor Prats i Txarango, un grup que aquest estiu no s'ha aturat ni un minut. En aquests espais també hi sentirem el grup italià de fusió Talco, Ramon Mirabet i la cantant Dolo Beltran, que presentarà el seu nou projecte en solitari.

També hi haurà més presentacions de discs, com ara el de la darrera col·laboració del saxofonista Dani Nel·lo i Núria Graham, *Does it ring a bell?*, que estrenaran a l'Atlàntida. Entre els grups internacionals més destacats hi haurà La Vida Bohème, el grup de rock independent de Veneçuela; els britànics Mamas Gun, famosos pels seus potents directes, i els cantants Albert af Ekestam i Fabrizio Cammarata.

L'EXPOSICIÓ MÉS AMBICIOSA, SOBRE **WARHOL**, AL CAIXAFÒRUM

Exposicions La mostra és una retrospectiva que recull els primers dibuixos de la dècada dels cinquanta, les seves creacions més icòniques i un autoretrat de gran format de 1986

REDACCIÓ

S'acaba d'inaugurar al CaixaFòrum de Barcelona l'exposició 'Warhol. L'art mecànic', la mostra més ambiciosa i completa que s'ha fet mai al país sobre l'artista pop nord-americà. S'hi repassen totes les etapes de Warhol per mitjà de 352 peces, entre les quals hi ha els primers dibuixos de la dècada dels cinquanta, moltes de les creacions més icòniques i l'autoretrat de gran format del 1986. Així, fins a final d'any, els visitants podran veure la llauna de sopa Campbell's, els retrats de Marilyn Monroe, Jackie Kennedy i Liz Taylor i diverses obres de cinema experimental.

Trenta anys després de la mort d'Andy Warhol, l'Obra Social de La Caixa presenta l'exposició que mostra les transmutacions que va experimentar l'obra de Warhol durant la seva carrera. D'aquesta manera es pretén d'abordar la complexa i diversa producció que va dur a terme el nord-americà durant més de tres dècades.

'Warhol. L'art mecànic' exposa pintures, escultures, dibuixos, serigrafies, instal·lacions, llibres d'artista, pel·lícules, portades de discs, pòsters, revistes i material fotogràfic. Tot plegat procedeix de més de trenta prestadors, entre els quals destaquen l'Andy Warhol Museum de Pittsburgh, el Museum of Modern Art de Nova York, el Centre Georges Pompidou de París i la Tate de Londres.

La mostra destaca aspectes de l'obra de Warhol com ara la manera innovadora d'aplicar la idea de procés en una obra seriada tan polifacètica, els forts

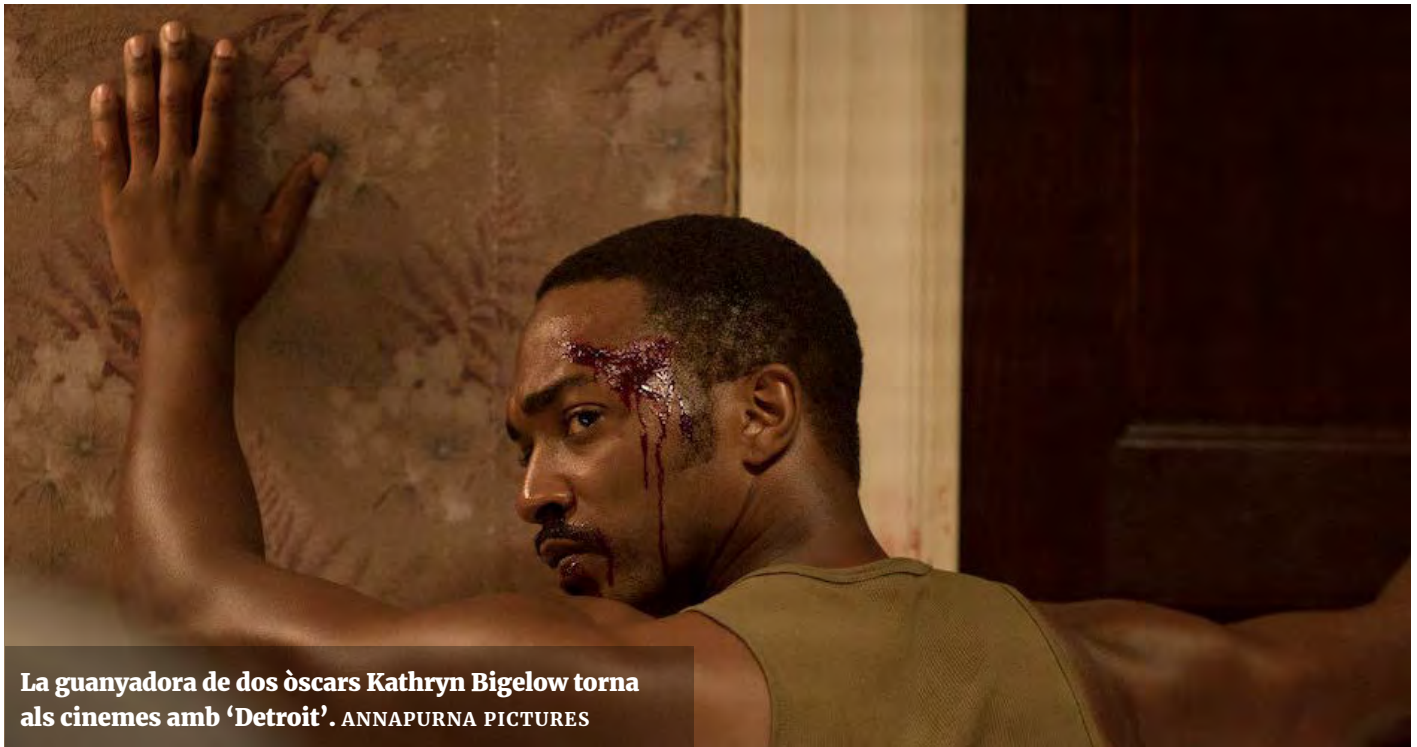

La serigrafia de Marilyn Monroe és una de les obres més cèlebres de Warhol. CAIXAFÒRUM

vincles entre la biografia personal i la producció artística, i la seva originalitat i talent per combinar d'una manera transversal diferents tècniques i repertoris iconogràfics. La proposta del CaixaForum Barcelona analitza com es creen aquestes representacions, que s'han inserit en l'imaginari col·lectiu popular contemporani.

L'exposició mostra totes les etapes de l'artista. Des dels seus primers dibuixos, de 1950, fins a obres icòniques

com ara Before and After (1961), Three Coke Bottles (1962), Brillo Soap Pads Box (1964-1968), Gold Marilyn (1962), Liz (1963), Mao (1973) o Cow Wallpaper (1966). L'autoretrat de gran format del 1986 presideix l'entrada i dona la benvinguda als visitants. També s'exposen algunes instal·lacions emblemàtiques com ara Silver Clouds, un espai que evoca la lleugeresa del cel i la ingravidesa de l'espai exterior per mitjà d'un reflector experimental.

La guanyadora de dos òscars Kathryn Bigelow torna als cinemes amb 'Detroit'. ANNAPURNA PICTURES

KATHRYN BIGELOW IRROMP A LA CARTELLERA AMB 'DETROIT', UN FILM SOBRE ELS DISTURBIS RACIALS DEL 1967

Kathryn Bigelow, guanyadora de dos òscars per la cinta *En tierra hostil*, torna a la primera línia de la cartellera cinematogràfica amb *Detroit*, que aborda un dels aixecaments ciutadans més importants i violents de la història dels Estats Units: els disturbis racials a la ciutat de Detroit el 1967, en què van morir quaranta-tres persones i va haver-hi prop de dos mil ferits. La cartellera de la setmana també porta *Jacques*, el biopic sobre l'odissea de Jacques Cousteau dirigit per Jérôme Salle, i, en català, les cintes *Iqbal* i *la fórmula secreta* i *Spark*, una aventura espacial.

Detroit

Direcció: Kathryn Bigelow.

Intèrprets: Hannah Murray, Kaitlyn Dever, Samira Wiley; John Boyega, Jack Reynor, Anthony Mackie.

Gènere: Drama

Detroit, juliol del 1967. Una batuda policíaca en un bar nocturn sense llicència desemboca en una de les revoltes civils més violentes dels Estats Units. Basada en fets reals.

L'Odyssée

Jacques

Direcció: Jérôme Salle.

Intèrprets: Chloe Hirschman, Jenna Saras, Sabine Palfi; Lambert Wilson, Pierre Niney.

Gènere: Drama

El llegendari explorador Jacques Cousteau i el seu fill Philippe, que mantenen una relació distant, s'embarquen en una gran aventura. A bord del Calypso es retrobaran l'un a l'altre, abans que la tragèdia els colpegi.

Spark, una aventura espacial

Spark: A Space Tail

Direcció: Aaron Woodley. Gènere:

Animació

Spark i els seus amics fan un viatge espacial per aturar el malvat general Zhong, que posa en perill el seu planeta amb un pla pervers. En català.

Iqbal i la fórmula secreta

Iqbal & den hemmelige opskrift

Direcció: Tilde Harkamp.

Intèrprets: Liv Leman Brandorf, Sara Masoudi, Tine Rangan Thiesgaard; Hir-cano Soares, Arien Takiar, Dar Salim. Gènere: Comèdia.

Iqbal és un noi de tretze anys encantador, divertit i creatiu, unes qualitats que no són suficients als ulls del seu pare. Però quan fa explotar accidentalment l'escola juntament amb el seu germà petit i el seu amic Sille, el seu pare passa a ser el més petit dels seus problemes. En català.

‘No cal dir que Ciceró se’n va sortir i va ser el primer «homo novus» que va ser cònsol de Roma...’

Jordi Raventós

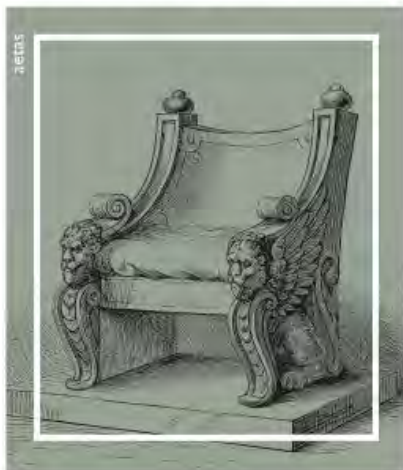
ENTREM EN CAMPANYA... AMB QUINT CICERÓ

L'editorial Adesiara ha publicat 'Manual de Campanya electoral' de Quint Ciceró. Ens en parla l'editor, Jordi Raventós, i us n'ofereix un fragment

REEDICIÓ DEL 'MANUAL DE CAMPANYA ELECTORAL', DE QUINT CICERÓ, PUBLICADA PER ADESIARA.

QUINT CICERÓ Manual de campanya electoral

Traducció d'Ignasi X. Adiego i Alejandra de Riquer

adesiara

MONTSERRAT SERRA

Ja ho diuen que tot es troba en els clàssics. I tant és així que, el primer cap de setmana de campanya electoral per al referèndum d'independència, l'editorial Adesiara, especialitzada en clàssics grecs i llatins, ens ofereix com a novetat un petit llibre molt oportú: *Manual de Campanya electoral* de Quint Ciceró, una traducció d'Ignasi X. Adiego i Alejandra de Riquer. Ens en parla el director de l'editorial, Jordi Raventós, i també ens ofereix un **fragment** ben sucós.

ENTREM EN CAMPANYA... AMB QUINT CICERÓ

L'any 64 aC, Marc Tul·li Ciceró, l'advocat

i orador més prestigiós del moment, aspira al consolat de Roma. No té gaires possibilitats de ser escollit perquè pertany a la classe dels cavallers, i això el situa fora de l'àmbit de relacions i interessos de la noblesa senatorial, la qual fins llavors havia remenat les cireres amb mà de ferro. A més a més, té un altre desavantatge que sembla insuperable: és un «homo novus», és a dir, el primer membre de la seva família que intenta accedir al càrrec més important de la República.

Es presenten a les eleccions sis rivals més, alguns dels quals, com Gai Antoni Híbrida i el temible Luci Sergi Catilina, pertanyen a famílies senatorials poderoses i influents. Aquest darrer, per cert, era molt aficionat a la demagògia i ja s'havia volgut presentar a eleccions anteriors, però alguns processos judicials en curs i el risc de ser jutjat per corrupció l'en havien fet desistir. Ara, en algun país molt proper al nostre, segur que guanyaria les eleccions...

Ciceró va preparar aquests comicis amb moltíssima antelació, i és aquí on entra en escena el seu germà Quint, que li va fer, dit en paraules actuals, de «director de campanya». En tot cas, va escriure el petit tractat que acaba de publicar Adesiara, el *Manual de campanya electoral* (en llatí *Commentariolum petitionis*), en què dona a Marc Ciceró un seguit de consells pràctics perquè pugui obtenir la victòria desitjada. Bàsicament, l'autor convida el seu germà a fer-se tres preguntes que són fonamentals en qualsevol votació: «¿Qui sóc? ¿A què aspiro? ¿De quina ciutat es tracta?». Si el candidat és capaç de respondre-les de manera assenyada, pot aspirar a tot, encara que a priori l'objectiu sigui teòricament inassolible.

Havent entrat en campanya, potser caldria que ens féssim les mateixes preguntes: «¿Qui som? A què aspirem? De quin país es tracta?», i, amb la resposta ben assenyada a la papereta, anéssim a votar amb tota tranquil·litat. No cal dir que Ciceró se'n va sortir i va ser el primer «homo novus» que va ser cònsol de Roma...

GAMBES AMB SALSA DE TOMAQUET

La cuina de la Neus ens proposa un plat gustós, per sucar-hi pa

Ingredients

- 300 g de gambes mitjanes
- 350 g de salsa de tomàquet cuïta
- 1 gra d'all
- julivert
- 1 molla de pa amb vinagre
- pebre negre i vermell
- sal, oli

MONTSERRAT SERRA

Posem oli en una cassola de fang i sofregim les gambes. Les retirem. A la mateixa cassola, posem un got de salsa de tomàquet (**consulteu la recepta**), all i julivert i una molla de pa amb vinagre desfeta. Salpebrem. Tornem a col·locar les gambes a la cassola i deixem que facin xup-xup un minut. Ja podem servir.

Demolidora carta de diputats de set partits danesos contra la repressió del govern espanyol

La Guàrdia Civil escorcolla dues impremtes sense trobar-hi res

La Sindicatura Electoral de l'1-O continua prenent acords malgrat la querella de la fiscalia:

La fiscalia cita els primers cinc batlles amenaçats pel referèndum

Puigdemont i Turull demanen de recusar quatre membres del TSJC en la causa contra el govern per l'1-O

Carta de Puigdemont, Junqueras, Forcadell i Colau a Felipe VI i Rajoy per a acordar un referèndum

Catalunya en Comú participarà en el referèndum, el qual considera una mobilització

El nou espot informatiu de la Generalitat sobre el referèndum de l'1-O

La policia irromp en un acte d'Anna Gabriel sobre el referèndum a Vitòria